

Súd: Krajský súd Bratislava  
Spisová značka: 10Co/72/2019  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1216209034  
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 07. 2020  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ayše Pružinec - Eren  
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1216209034.1

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ayše Pružinec Eren a členov senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a JUDr. Zuzany Kučerovej v právnej veci žalobcu: LITA, autorská spoločnosť, IČO: 00 420 166, Mozartova ul. č. 9, Bratislava, zastúpený advokátkou: JUDr. Dagmar Kubovičová, Nám. Biely kríž č. 3, Bratislava, proti žalovanému: OMNITRADE, a.s., IČO: 35 724 633 Miletičova ul. č. 1, Bratislava, zastúpený: PETKOV & Co s. r. o., IČO: 50 430 742, Šoltésovej ul. č. 14, Bratislava, o zaplatenie istiny 3. 328 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 21. novembra 2018, č. k. 50C/96/2016 - 436, takto

### rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .  
Odvolanie žalovaného proti výrokom rozsudku súdu prvej inštancie, ktorými zamietol návrh na prerušenie konania podľa § 162 písm. b) a c) C. s. p., odmieta.  
Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

### o d ô v o d n e n i e :

Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 3. 328, 00 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 27. 05. 2016 až do zaplatenia (výrok IV. napadnutého rozsudku), všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku, návrh žalovaného na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a), b) a c) C. s. p. zamietol (výroky I., II. a III. napadnutého rozsudku) a uložil mu povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 100 % s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté samostatným rozhodnutím, po právoplatnosti rozsudku (výrok V. napadnutého rozsudku). Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 1, § 5 ods. 15, § 18 ods. 2 písm. h), § 40 ods. 14, § 48 ods. 1, § 56 ods. 1 písm. g), § 57 ods. 1, § 78 ods. 1, 5, § 79 ods. 1, § 81 ods. 1 písm. h), i), j), k), § 84 ods. 1 zákona č. 618/2003 Z. z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom v znení účinnom v rozhodnom čase a vecne tým, že po dôkladnom zvážení skutkového stavu, vyhodnotení dôkazných prostriedkov jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti a po vyčerpávajúcom odôvodnení nárok žalobcu posúdil ako preukázaný a dôvodný a preto žalobe vyhovel, nakoľko boli splnené predpoklady na vznik nároku (podľa § 56 ods. 1 písm. g/ Autorského zákona), keďže žalovaný vo svojej prevádzke disponuje 64 zvukovoobrazovými prijímačmi a sadzba ako obvyklá odmena za jedno zvukovoobrazové zariadenie podľa sadzobníka žalobcu na rok 2015 predstavuje 26 eur, je daná licenčná odmena za 1 rok vo výške 1. 664 eur (64 x 26 eur) a nakoľko v danom období ustanovoval Autorský zákon vydanie dvojnásobku obohatenia, je dôvodná žalovaná istina 3. 328 eur (1. 664 x 2). Uviedol, že žalobca sa v konaní domáhal vydania bezdôvodného obohatenia podľa Autorského zákona za neoprávnené používanie predmetov ochrany spravovaných žalobcom, a to prostredníctvom ďalšieho verejného prenosu vysielania prostredníctvom technických zariadení v hotelovom zariadení žalovaného bez uzatvorenej licenčnej zmluvy, t. j. v zmysle § 56 ods. 1 písm. g) citovaného zákona sa domáha dvojnásobku obvyklej odmeny, určenej jeho sadzobníkom s tým, že v konaní bola spornou otázka aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, nakoľko nepreukázal koho v rozhodnom

období zastupoval a v akom rozsahu (nedoložil zmluvy, ktorými by ho poverili autori a nositelia práv), pričom ďalšou spornou skutočnosťou podľa žalovaného bol jednostranne určený sadzobník žalobcu, kde možno badať aj prvky zneužitia dominantného postavenia podľa Obchodného zákonníka (návrh žalovaného na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a/ C. s. p.) a zároveň namietal ústavnosť dvojnásobku bezdôvodného obohatenia podľa autorského zákona (návrh na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. b/ C. s. p.), a eurokonformný výklad tejto problematiky (návrh na prerušenie podľa § 162 ods. 1 písm. c/ C. s. p.), pričom v rámci svojej obrany taktiež rozporoval pojmy ako verejný prenos, obvyklá odmena, ako i obsadenosť jeho hotela v rozhodnom období a na podporu svojich tvrdení ohľadom obvyklej licenčnej odmeny, ktorá je v SR vyššia ako v iných krajinách EÚ a zneužitia dominantného postavenia žalobcu predložil na CD analýzu licenčných platieb spoločnosti KPMG zo dňa 12. 09. 2016. Poukázal na to, že spornou v konaní naopak nebola skutočnosť, že žalovaný vo svojom ubytovacom zariadení počas roku 2015 ponúkal 64 izieb, pričom všetky izby boli (sú) zariadené TV/SAT, keď tento fakt tiež vyplýva aj z príkaznej zmluvy a jej prílohy, kde žalovaný uvádza, že vo svojej prevádzke Hotel Boboty disponuje zvukovými prijímačmi alebo prehrávačmi v počte 68 kusov a zvukovoobrazovými prijímačmi alebo prehrávačmi - TV v počte 65 s tým, že bez sporu bolo aj to, že žalobca disponuje oprávnením na výkon OKS v danej oblasti autorského práva. K prvej námietke žalovaného ohľadom aktívnej vecnej legitímácie žalobcu súd prvej inštancie uviedol, že žalobca svoju legitímáciu preukázal, a to z dôvodu (uvedeného aj vyššie), že je OKS, ktorej bolo udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv podľa Autorského zákona, a preto je aktívne vecne legitímovaným subjektom na podanie žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia, pričom táto povinnosť mu vyplýva priamo z § 81 ods. 1 písm. i) Autorského zákona s tým, že zároveň je bez sporu, že žalovaný ako prevádzkovateľ hotela, kde v rozhodnom období došlo k verejnému prenosu predmetov ochrany bez uzatvorenej licenčnej zmluvy so žalobcom, disponuje pasívnou vecnou legitímáciou. Uviedol, že žalobca predložil zoznamy autorov, nositeľov práv i predmetov ochrany (§ 84 ods. 1 Autorského zákona), keďže je totiž výlučne na ťarche žalovaného preukázať, že nositeľ práv výslovne vylúčil kolektívnu správu svojich práv, čo ale v konaní nepreukázal, pričom nositeľom dôkazného bremena je v tomto smere používateľ predmetov autorskoprávnej ochrany, teda žalovaný s tým, že je vhodné pripomenúť, že pri inštitúte kolektívnej správy práv, z dôvodu faktickej nemožnosti udeľovania licencií na konkrétne špecifikované diela pri masovom použití diel, čo je nesporne prípad použitia diel verejným prenosom, nie je potrebné a ani žiaduce, aby sa pred uzatvorením kolektívnej licenčnej zmluvy preukazoval presný výpočet spravovaných predmetov ochrany, nakoľko samotným účelom kolektívnej správy je najmä efektívne uplatňovanie práva autorov a nositeľov práv súvisiacich s autorským právom, avšak bez ohľadu na uvedené, žalobca predložil dostatočný počet dôkazov (zoznamy na CD, zoznamy na jeho internetovej stránke, výročná správa, atď.), pričom lipnutie na predložení knihy hostí a všetkých zmlúv a zoznamov, či už autorov, nositeľov práv alebo predmetov ochrany, ktoré boli verejne vysielané v rozhodnom období, tak ako to požadoval žalovaný, sa vymyká účelu, cieľu, teda samotnej litery Autorského zákona, ako aj ochrany týchto subjektov a inštitútu OKS. Uviedol, že v naznačenom smere nemožno opomenúť ani tú skutočnosť, ktorú žalovaný navyše nevyvrátil, a síce, že počas rokovaní, resp. uzatváraní licenčných zmlúv, či už so žalobcom alebo inými OKS ako SOZA, SLOVGRAM, nepožadoval takéto preukazovanie zmlúv, avšak s uvedenými dvoma OKS hromadné licenčné zmluvy uzavrel, pričom zoznam nositeľov práv a predmetov ochrany nemal preukázaný. K poukázaniu žalovaným na závery rozsudku Súdneho dvora EÚ C-301/15 uviedol, že toto rozhodnutie nemožno považovať za správne aplikované na prejednáváný prípad, nakoľko Súdny dvor sa v danom rozsudku zaoberal úplne odlišnou právnou situáciou, kedy podstatou prejudiciálnej otázky bol výkon udelenia práva udeliť súhlas na rozmnožovanie a zobrazovanie „obchodne nedostupných kníh“ vydaných vo Francúzsku pred 01. 01. 2001, pričom išlo o výklad právneho poriadku Francúzska, čo je zrejme aj so (správne zo, pozn. odvolacieho súdu) samotného výroku „vnútroštátna právna úprava, akou je úprava dotknutá vo veci samej“, pričom žalovaný tieto závery Súdneho dvora účelovo preformuloval a bez akýchkoľvek súvislostí aplikoval na prejednáváný prípad s tým, že spôsob obrany žalovaného je tak s poukazom na uvedené zákonné ustanovenie a výklad nelogický, ba až špekulatívny a bez právnej sily. K uplatnenej výške obvyklej odmeny, jednostranne určenému sadzobníku žalobcu, ako i samotnému pojmu obvyklá odmena, ktoré považoval žalovaný za sporné skutočnosti, súd prvej inštancie uviedol, že pri určení obvyklej výšky odmeny skúmal jej obvyklosť s tým, že žalovaný a ani ZHR SR nežiadali o určenie obsahu hromadnej licenčnej alebo kolektívnej licenčnej zmluvy vrátane odmeny za použitie spravovaných predmetov ochrany podľa § 82 ods. 1 Autorského zákona, keď žalovaný iba namietal výšku takto jednostranne určenej odmeny s poukazom na analýzu spoločnosti KPMG. Súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozhodnutia ďalej uviedol, že je potrebné najprv definovať, čo znamená pojem obvyklá odmena podľa Autorského zákona s tým, že obvyklou licenčnou odmenou je

taká odmena, ktorou na základe uzatvorených zmlúv platia OKS ďalšie subjekty - používatelia, inými slovami obvyklá odmena môže byť len taká, za akú v rozhodnom období boli skutočne poskytované licencie (zmluvy) iným používateľom a za akú používatelia získali licenciu v oblasti, v ktorej pôsobí žalobca, keďže iná organizácia zastrešujúca takýchto autorov na území Slovenskej republiky nepôsobila, pričom v zhode so žalobcom, v plnom rozsahu poukázal aj na uznesenie Ústavného súdu SR II. ÚS 101/2011 z 24. 03. 2011, kde sa okrem iného uvádza, že „pokiaľ ide o námietku sťažovateľa, že zo samotného autorského zákona nijako nevyplýva, že by odmena za používanie autorských - hudobných diel mala byť určovaná podľa „svojvoľného sadzobníka“ žalovaného ako OKS, ústavný súd podotýka, že dohodnutie podstatne vyššej odmeny za používanie hudobných diel v hromadných licenčných zmluvách dobrovoľne uzavretých medzi žalovaným a ďalšími 150 používateľmi podľa sadzobníka odmien žalovaného, nehovoriac o hromadných licenčných zmluvách uzavretých so 14 používateľmi hudobných diel, ktorí sú dokonca členmi sťažovateľa, je iba dôkazom toho, že iní používatelia tých istých hudobných diel na rozdiel od sťažovateľa odmenu podľa sadzobníka žalovaného považovali za primeranú“. Poukázal aj na judikatúru Najvyššieho súdu ČR, podľa ktorej možno sadzobníku OKS v zásade prisúdiť hodnotu meradla výšky obvyklej autorskej odmeny (rozsudky sp. zn. 30Cdo/1759/2011 z 21. 12. 2012 alebo 30Cdo/2715/2015 z 27. 01. 2016), a preto ustálil, že uzavretie 218 hromadných licenčných zmlúv so žalobcom, ako i ďalších mimosúdnych dohôd podľa sadzobníka žalobcu, znamená súhlas používateľov s týmto sadzobníkom (a odmenami v ňom obsiahnutými), čo zakladá pojem „obvyklá odmena“ podľa Autorského zákona, keď žalovaný uzavretie zmlúv v uvedenom rozsahu nespochybnil a ani nerozporoval, pričom možnosť uzavrieť so žalobcom hromadnú licenčnú zmluvu s navrhovanou zľavou 40 % nevyužil a keďže má autor (zastúpený OKS) právo na odmenu vo výške, ktorá je obvyklá v čase uzavretia licenčnej zmluvy pri obdobných zmluvných podmienkach, považoval argumentáciu žalovaného i v tomto smere za neopodstatnenú. K argumentácii žalovaného ohľadom jednostranne určeného sadzobníka žalobcu uviedol, že podľa § 80 ods. 3 písm. f) a g) Autorského zákona, je žiadateľ o oprávnenie, povinný k žiadosti predložiť Ministerstvu kultúry SR návrh odmien a návrh vyúčtovacieho poriadku, pričom žalobca predmetným oprávnením disponuje, čo znamená, že ministerstvo pri procese udeľovania oprávnenia nepovažovalo sadzobník za vadný s tým, že žalovaný na preukázanie zneužitia dominantného postavenia žalobcu i neprimeranosti odmien predložil analýzu spoločnosti KPMG, ku ktorej súd prvej inštancie uviedol, že samotní autori na začiatku tohto dokumentu uviedli, že „Tento dokument sa odvoláva na "Analýzu KPMG"; jedná sa o prípady, keď sme vykonali určité analytické procedúry na základe dostupných informácií, aby sme boli schopní prezentovať výsledné dáta, avšak nemožno vylúčiť prípadné nezrovnalosti či skreslenie informácií spôsobené zámerným poskytnutím nepravdivých údajov zdrojovými subjektmi“. Poukázal na skutočnosť, že uvedenú analýzu spochybnil aj žalobca (bod. 8 rozsudku), kde okrem iného uviedol, že analýza nepočíta so všetkými hlavnými OKS jednotlivých krajín, pričom žalovaný tieto tvrdenia žalobcu žiadnym spôsobom nevyvrátil a ani na ne nereagoval. K prípadnému porovnaniu s inými OKS ohľadom výšky sadzieb uviedol, že je tu právna situácia týkajúca sa výšky odmeny úplne odlišná a neporovnateľná s inými právnymi inštitútmi, ktoré zastupujú iných autorov, napr. SOZA alebo SLOVGRAM, a preto nie je možné porovnávať ceny, ktoré si uplatňujú iné OKS za iné diela a za inú ochranu práv, pričom uvedené v plnej miere platí aj pre porovnanie sadzieb a odmien so zahraničím podľa analýzy spoločnosti KPMG. Uviedol, že každý právny poriadok jednotlivých krajín má svoje špecifiká, históriu, vnímanie práva a princípy spravodlivosti, právnu kultúru, a preto nemožno bez ďalšieho dospieť automaticky k záveru, že sadzby a mechanizmus sankcií boli v rozhodnom období v našom právnom poriadku upravené prísnejšie a nespravodlivejšie ako v zahraničí s tým, že žalovaný na podporu svojich tvrdení zneužitia dominantného postavenia žalobcu s poukazom na uvedenú analýzu pracoval so závermi rozsudku Súdneho dvora EÚ C-351/12, ktorý rozhodol, že „Článok 102 ZFEÚ sa však má vykladať v tom zmysle, že skutočnosť, že tento prvý uvedený správca požaduje za svoje služby sadzby, ktoré sú podstatne vyššie ako sadzby uplatňované v iných členských štátoch, a pod podmienkou, že porovnanie výšky sadzieb sa uskutočnilo na jednotnom základe, alebo že požaduje príliš vysoké ceny bez primeraného pomeru k hospodárskej hodnote poskytnutého plnenia, svedčí o zneužití dominantného postavenia“, avšak žalovaný citované rozhodnutie opäť nesprávne vykladá a aplikuje na prejednávany prípad, keďže dôležitým aspektom výroku tohto rozsudku je slovné spojenie „pod podmienkou, že porovnanie výšky sadzieb sa uskutočnilo na jednotnom základe, alebo že požaduje príliš vysoké ceny bez primeraného pomeru k hospodárskej hodnote poskytnutého plnenia“, čo znamená, že žalovaným predložená analýza vytyčenú podmienku nespĺnila, nakoľko neporovnáva a nevychádza zo sadzieb na jednotnom základe (taktiež platí aj pre „nepomer k poskytnutej hodnote“). Súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozhodnutia ďalej uviedol, že na vznik nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia (§ 56 Autorského zákona) postačuje preukázanie, že sa do autorského práva zasiahlo neoprávneným

spôsobom, avšak žalovaný v konaní nepreukázal, že mal na použitie autorských diel za žalované obdobie súhlas autorov alebo žalobcu, pričom v rozhodnom období vo svojom ubytovacom zariadení bez uzavretia platnej licenčnej zmluvy uskutočňoval ďalší verejný prenos, a preto sa na úkor autorov a nositeľov práv bezdôvodne obohatil, pričom výška bezdôvodného obohatenia bola podľa vtedy platného a účinného Autorského zákona daná ako dvojnásobok obvyklej odmeny. K tvrdeniu žalovaného, že „pôvodná právna úprava, ktorá má v prípade bezdôvodného obohatenia dokonca sankčnú povahu, bola a je problémom, pričom podstatou vydania bezdôvodného obohatenia tak, ako to upravuje § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka aplikovateľný aj na autorskoprávne vzťahy, totiž nie je povinnosť zaplatiť sankciu tým, kto sa bezdôvodne obohatil, ale povinnosť toto bezdôvodné obohatenie v rozsahu v akom sa získalo (nie vyššom) vydať“, odkázal súd prvej inštancie na závery rozsudku Súdneho dvora EÚ C-367/15 zo dňa 27. 01. 2017, kde sa uvádza, že „Článok 13 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/48/ES z 29. apríla 2004 o vymožitelnosti práv duševného vlastníctva sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni vnútroštátnej právnej úprave, akou je dotknutá právna úprava vo veci samej, podľa ktorej môže majiteľ práv duševného vlastníctva, ktoré boli porušené, požadovať od porušovateľa týchto práv buď náhradu spôsobenej ujmy so zohľadnením všetkých náležitých aspektov konkrétneho prípadu, alebo zaplataenie sumy zodpovedajúcej dvojnásobku primeranej odmeny, ktorá by sa mala zaplatiť z titulu oprávnenia používať dotknuté dielo bez toho, aby tento majiteľ práv musel preukázať existenciu skutočnej ujmy“ s tým, že uvedené rozhodnutie dáva pritom priame odpovede na otázky žalovaného, a to v bodoch 20, 23, 25, 26, 27, 28, 32 a 33., a preto pokiaľ žalovaný tvrdil, že pri bezdôvodnom obohatení nie je účelom platiť aj sankciu, tak dôrazne odkázal na body 22 a 28 uvedeného rozsudku, kde sa výslovne uvádza, že „prostriedok“ je všeobecnej povahy, a preto zahŕňa výpočet náhrady ujmy“ a „skutočnosť, že smernica 2004/48 neobsahuje povinnosť členských štátov stanoviť tzv. „sankčnú“ náhradu ujmy, nemožno vykladať ako zákaz zaviesť takéto opatrenie“. Argumentáciu žalovaného, že nový Autorský zákon č. 185/2015 Z. z. už neobsahuje ako sankciu vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške dvojnásobku odmeny, považoval za irelevantnú, nakoľko skutočnosť, že nová právna úprava priniesla v tomto smere zmenu, je pre daný prípad absolútne nepodstatná, keďže podstatou sporu je neoprávnený verejný prenos predmetov ochrany žalovaným za rok 2015, pričom nová právna úprava je účinná až od 01. 01. 2016, a preto je rozhodujúce, aký zákon bol účinný v roku 2015 s tým, že súd ako nezávislá justičná autorita vykladá a potom následne na prejednávany prípad aplikuje zákon účinný v rozhodnom čase a nakoľko súd nie je zákonodarca, argument, že zákonodarca upustil v novom Autorskom zákone od dvojnásobku obvyklej odmeny, neobstojí, keď skutočnosť, že došlo k zmene v inštitúte sankcií podľa Autorského zákona je bez vplyvu na prejednávany prípad, a pokiaľ bol v rozhodnom období v príslušnom zákone obsiahnutý mechanizmus vo výške dvojnásobku, tak súd je takýmto znením zákona viazaný. Ohľadom definície „verejný prenos“, kde žalovaný mal za to, že nepostačuje len preukázanie existencie a prítomnosti televízneho prijímača v ubytovacom zariadení a žalobca musí preukázať, že uvedené televízne prijímače boli spôsobilé sprostredkovať signál uviedol, že žalovaný by do svojho hotela asi nefunkčné TV nedával a neuvádzal by na internete, že všetky izby sú vybavené TV/SAT s tým, že súd je autorita povolaná k výkladu právnych noriem, pričom pri takomto výklade sa aplikujú aj výklady teleologické a gramatické, keď súd pri rozhodovaní taktiež vychádza z príslušnej judikatúry, resp. ustálenej súdnej praxe s tým, že pri rozhodovaní je potrebné vychádzať aj zo základných zásad a princípov práva, a to aj s poukazom na elementárnu logiku, a preto ak žalovaný na svojej internetovej stránke počas celého roka 2015 uvádzal, že každá izba je vybavená TV, tak je proti elementárnej logike, aby zverejňoval tieto informácie vo vzťahu k nefunkčným zariadeniam, teda k tým, ktoré nie sú schopné zabezpečiť verejný prenos („vysielať“). Uviedol, že v uznesení Súdneho dvora C-139/09, na ktoré poukázal aj žalobca, sa uvádza, že „prevádzkovateľ hotela tým, že umiestni do izieb svojho zariadenia televízory a napojí ich na centrálnu anténu, uskutočňuje na základe tejto samotnej skutočnosti verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladiení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti“, keď Súdny dvor EÚ rozsudkom C-306/05 definoval, že „poskytovanie signálu hotelovým zariadením prostredníctvom televíznych prijímačov klientom, ktorí sú ubytovaní v izbách tohto zariadenia, predstavuje nezávisle od používanej techniky prenosu signálu verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 tejto Smernice (2001/29/ES)“ s tým, že jedným dychom poukazuje aj na body 49-52 tohto rozsudku, pričom žalovaný na tento rozsudok kontroval rozhodnutím švajčiarskeho Federálneho súdneho dvora, nakoľko je však Slovenská republika členom EÚ a je povinná riadiť sa právom EÚ, a Švajčiarsko členom EÚ nie je a nie je ním tak ani viazané, čo vo výsledku dáva nemožnosť aplikácie záverov švajčiarskeho súdu v konfrontácii so závermi rozsudku Súdneho dvora EÚ. K otázke obsadenosti prevádzky počas celého roka s poukazom na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške, ktorá zodpovedá obsadeniu izieb v rozsahu 100 % a to počas celého žalovaného

obdobia, t. j. 365 dní v roku, ktorú žalovaný považoval za spornú, súd prvej inštancie uviedol, že žalobca žalovanému počas rokovania poskytol zľavu vo výške 40 %, avšak bol to práve žalovaný, kto túto možnosť tvrdošijne odmietal a spoliehal sa výlučne na nesprávne závery ZHR SR a ich právneho zástupcu, pričom strany navyše nepodali žalobu podľa § 82 ods. 1 Autorského zákona, keďže predmetom tohto konania je vydanie bezdôvodného obohatenia za rok 2015, a preto aj tento argument žalovaného považoval za nedôvodný. Výroky, ktorými súd prvej inštancie návrhy žalovaného na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a), b), c) C. s. p. (výroky I., II. a III. rozsudku) odôvodnil vecne ich nedôvodnosťou, nakoľko pokiaľ mal žalovaný za to, že je potrebné konanie prerušiť do skončenia konania na Protimonopolnom úrade SR, tak žalovaný neosvedčil existenciu konania na tomto úrade, takže by nebolo možné prerušiť súdne konanie pre neexistujúce konanie, keď takéto prerušenie konania by navyše bolo nadbytočné a neehospodárne, keďže samotné podanie na Úrad bez začatia konania nezakladá dôvod na prerušenie konania (podľa § 162 ods. 1 písm. a/ C. s. p.). K námietke žalovaného o protiústavnosti § 56 ods. 1 písm. g) Autorského zákona súd prvej inštancie uviedol, že taktiež nemá opodstatnenie, nakoľko nedospel k záveru o neústavnosti tohto ustanovenia, keď žalovaným tvrdené obmedzenie jeho práva vlastníť majetok považoval za špekulatívne, nakoľko je len na posúdení súdu, či takýto návrh na Ústavný súd SR podá alebo nie, pričom v tejto súvislosti poukázal na skutočnosť, že viaceré súdy prejednávajúce žalobu opierajúcu sa o rovnaké skutkové a právne okolnosti dospeli k záveru, že tu nie je dôvod na prerušenie konania a zároveň nedospeli k záveru, že sú splnené podmienky na konanie o súlade právnych predpisov. Uviedol, že nevzhladol ani k dôvodom žalovaného, ktoré by mali zakladať prerušenie podľa § 162 ods. 1 písm. c) C. s. p., nakoľko ide o výklad vnútroštátneho práva a nie o výklad smerníc či nariadení s tým, že výklad vnútroštátneho práva prislúcha len do právomoci vnútroštátnych súdov, naopak Súdny dvor EÚ poskytuje výklad európskeho práva, keďže Súdny dvor nerozhoduje o konkrétnych skutkových alebo právnych okolnostiach prejednávaného prípadu. K ostatnej a v rozsudku neuviedenej argumentácii žalovaného, ohľadom platenia „dvakrát za to isté“ (tu je nutné poznamenať, že žalobca je jedinou OKS v danej oblasti a jeden nositeľ práv nemôže byť daný pre ten istý predmet ochrany zastupovaný viacerými OKS), ako aj rozobratia konkrétnych diel vysielaných v TV spolu s jednotlivými skratkami, či námietky neplatnosti zmlúv uzavretých žalobcom a rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica (poukázal na desiatky rozsudkov okresných a krajských súdov, kedy uvedený rozsudok je ojedinelý a je potrebné mať na pamäti aj zásady predvídateľnosti a právnej istoty v rozhodovaní) a podobne (napr. výklad - stanoviská Ministerstva kultúry SR, ktoré nie sú pre súd záväzné a ich výklad je bez právnej sily a relevancie), uviedol, že tieto tvrdenia, resp. smer, ktorým chcel žalovaný upriamiť (odvrátiť) dokazovanie a pozornosť od podstaty sporu, považuje za tendenčné a neúčelné, nakoľko ide o tvrdenia nepoživajúce právnu ochranu, pričom táto argumentácia nemá základ v elementárnej logike a ani zákonnej úprave, nakoľko nesleduje ustanovený cieľ Autorského zákona a čl. 15, čl. 16 ods. 1, čl. 17 a § 150 ods. 1 C. s. p. Výrok, ktorým rozhodol o priznaní príslušenstva k žalovanej istine odôvodnil súd prvej inštancie právne ust. § 121 ods. 3, § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. v znení účinnom od 01. 02. 2013 a vecne omeškaním žalovaného s plnením peňažného dlhu, a preto žalobcovi priznal úroky z omeškania vo výške, ktorá je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu, čo je v danom prípade 5, 00 % ročne od 27. 05. 2016 tak, ako požadoval žalobca. Výrok, ktorým rozhodol o nároku na náhradu trov konania odôvodnil právne ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 C. s. p. a vecne úspechom žalobcu v konaní, ktorému priznal nárok na ich náhradu vo výške 100 %.

2.

Proti tomuto rozsudku do jeho vyhovujúceho výroku a súvisiaceho výroku o náhrade trov konania (výrok IV. a V. napadnutého rozsudku, pozn. odvolacieho súdu) podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f) a h) C. s. p., a zároveň žiadal podľa § 365 ods. 2 C. s. p. podrobiť odvolaciemu prieskumu výroky rozsudku I., II. a III. (zamietnutie návrhov na prerušenie konania), ktorých sa rovnako týkajú odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 C. s. p. a sú právoplatné, nakoľko voči nim nie je prípustné odvolanie (§ 355 ods. 2 C. s. p.), a to aj s poukazom na znenie ust. § 357 písm. n) C. s. p. a navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a súdu prvej inštancie žiadal uložiť rozhodnúť o trovách odvolacieho konania v novom rozhodnutí vo veci samej. Uviedol, že vzhľadom na zmätočnosť rozsudku a nedostatok alebo v mnohých prípadoch nezrozumiteľnosť dôvodov, je preňho veľmi obtiažne vecne argumentovať k jednotlivým rozhodujúcim skutkovým a právnym otázkam, ktoré sú, ale (možno) aj nie sú, uvedené súdom v odôvodnení napádaného rozsudku, keď celý rad dôvodov súdom uvedených v rozsudku predstavuje hneď niekoľko porušení zákonných procesných pravidiel zakladajúcich odvolacie dôvody podľa vyššie uvedených ustanovení C. s. p. a preto ich nie

je objektívne možné jednoducho a prehľadne rozčleniť len podľa zákonom v § 365 ods. 1 a ods. 2 C. s. p. predpokladaných odvolacích dôvodov s tým, že výroky rozsudku napadnuté týmto odvolaním sú nezákonné a nesprávne najmä z dôvodov, že v konaní nebolo zo strany žalobcu riadne preukázané, že v žalovanom období vykonával „verejný prenos“ a ani to v akom rozsahu ho vykonával, čo vo svojich dôsledkoch znamená, že žalobca nepreukázal existenciu jeho bezdôvodného obohatenia ani čo do dôvodu ani čo do rozsahu, v konaní nebola žalobcom dostatočne tvrdená a už vôbec nie aj preukázaná jeho aktívna vecná legitímácia tak, ako ju predpokladá hmotnoprávny predpis a síce § 56 ods. 1 písm. g) zákona č. 618/2003 Z. z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom (autorský zákon) v spojení s § 451 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov, a teda že došlo k neoprávnenému použitiu (verejnému prenosu) práve tých diel, ku ktorým na základe dohody a v dohodnutom rozsahu vykonáva práva nositeľov práv audiovizuálnych diel práve žalobca a to ani len tzv. skutkovou domnienkou ustálenou súdom na základe vykonania dôkazov z „relevantnej reprezentatívnej vzorky“ (za účelom prekvenutia procesného stavu non liquet), ak by malo byť dokazovanie v celom rozsahu obtiažne alebo takmer nemožné s tým, že napriek tomu, že návrhom na procesný postup súdu podľa § 150 ods. 2 C. s. p. riadne navrhoval doplnenie podstatných skutočností zo strany žalobcu (identifikácia nositeľov práv a k nim prináležiace predmety ochrany, ktoré mali byť obsahom verejného prenosu v žalovanom období, ku ktorým zároveň žalobca spravuje majetkové práva nositeľov práv), ktorých vnesenie do konania bolo predpokladom riadneho dokazovania vychádzajúceho z relevantných a riadne žalobcom tvrdených skutočností, a iba vnesenie týchto skutočností, a ich preukázanie zo strany žalobcu mohlo smerovať aj k zisteniu (ne)existencie riadnych a určitých dohôd medzi žalobcom identifikovanými nositeľmi práv a žalobcom, a prípadne k zisteniu skutočného rozsahu žalobcom spravovaných práv nositeľov majetkových práv, sa súd v odôvodnení rozsudku v dostatočnom rozsahu, resp. vôbec nevysporiadal s jeho argumentáciou. Namietol, že žalobou uplatňovaný údajný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške dvojnásobku „obvyklej“ licenčnej odmeny, ako si ju podľa svojho sadzobníka sám kreoval žalobca v monopolnom postavení na trhu licenčných služieb nositeľov práv audiovizuálnych diel, ktoré per se predstavuje zneužitie dominantného postavenia na trhu uplatňovaním neprimeraných cien, je potom (ak by mu aj tento nárok patril, čo nepatrí) bezpochyby výkonom práva v rozpore s § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a nesmie požívať právnu ochranu, nakoľko samotné zmluvy predložené žalobcom, z ktorých zisťoval súd „obvyklú licenčnú odmenu“ sú v dôsledku tohto zneužitia dominantného postavenia žalobcu na trhu absolútne neplatnými zmluvami podľa § 39 Občianskeho zákonníka minimálne v časti licenčnej odmeny predstavujúcej „zneužitie“, a preto nemohli byť spôsobilým dôkazom o výške „obvyklej licenčnej odmeny“ pre účely uplatňovania nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia a vytkol súdu prvej inštancie, že sa v odôvodnení napádaného rozsudku v dostatočnom rozsahu, resp. vôbec nevysporiadal s jeho podstatnou argumentáciou, vnesenou do konania, minimálne v tom rozsahu, aby vysvetlil prečo ju považuje za nedôvodnú. Uviedol, že s prihliadnutím na skutočnosti tvrdené žalobcom ako aj s prihliadnutím na obsah dôkazných prostriedkov, ktoré žalobca navrhol vykonať na preukázanie svojich tvrdení, nie je možné v prípade, že sa pri hodnotení dôkazov jednotlivo, ako aj vo vzájomných súvislostiach v súlade s princípmi formálnej logiky, dôjsť k záveru o dôvodnosti žaloby žalobcu, keď naopak, žalobca v konaní neunesol bremeno tvrdenia ani dôkazné bremeno o skutočnostiach podstatných a potrebných na to, aby súd vydal rozhodnutie priaznivé pre žalobcu. Žalovaný s poukazom na rozsudok vydaný vo veci C-306/05 ESD, C-162/10 ESD, C-136/09 ESD uviedol, že žalobca nepreukázal (a ani netvrdil), že by mal vo svojom hotelovom zariadení počas žalovaného obdobia ubytovaného čo i len jedného hosťa, a to čo i len na jednu noc, čo znamená, že žalobca opomenul tvrdiť a preukázať podstatnú skutočnosť pre prijatie záveru o „neoprávnenom použití diel“ v zmysle § 56 ods. 1 Autorského zákona, a nakoľko žalobca netvrdil a nepreukázal takú skutočnosť, ktorá je podstatná pre posúdenie dôvodu uplatňovaného nároku, že k bezdôvodnému obohateniu na jeho strane naozaj prišlo, keďže sa v spore obmedzil výlučne na tvrdenie, že prevádzkuje hotel, čo však automaticky a bez ďalšieho neznamena, že by v hoteli boli ubytovaní nejakí hostia a už vôbec to neznamena, že hostia boli ubytovaní vo všetkých izbách hotelového zariadenia, nakoľko ak na hotelovej izbe nie je nikto ubytovaný, nie je pre takúto izbu splnený tretí predpoklad verejného prenosu (existencia novej verejnosti na izbe) a teda objektívne na takejto izbe nemôže dochádzať a ani nedochádza k verejnému prenosu (a teda ani k neoprávnenému použitiu autorských diel), keďže aj v zmysle recitálu 27 smernice č. 2001/29 samotné zabezpečenie fyzických zariadení (t. j. funkčných TV prijímačov) uskutočňujúcich prenos (t. j. napojených na TV signál) rozhlasových a televíznych programov sa samo o sebe nerovná prenosu v zmysle tejto smernice, pričom aby išlo o „verejný prenos“ v zmysle smernice, musia byť na izbe s funkčným TV prijímačom napojeným na TV signál ubytovaní hostia a ak na izbe hostia ubytovaní nie sú, nemôže s poukazom na recitál č. 27 smernice č. 2001/29 dochádzať ani k vzniku bezdôvodného obohatenia v dôsledku neoprávneného

verejného prenosu, keď bezdôvodné obohatenie nevzniká v dôsledku neuzatvorenia licenčnej zmluvy, ako sa zrejme, v dôsledku argumentácie žalobcu, nesprávne domnieva súd, čo potvrdzujú aj slová súdu v bode 45 odôvodnenia rozsudku. Poukázal na skutočnosť, že k bezdôvodnému obohateniu z dôvodu neoprávneného použitia diel dochádza až momentom skutočného neoprávneného použitia diela (v tomto prípade formou verejného prenosu), kde však niet verejného prenosu (splňajúceho všetky tri esenciálne atribúty vymedzené vyššie), nemôže byť ani bezdôvodného obohatenia, a preto ak chcel súd posúdiť otázku, či mal mať uzatvorenú licenčnú zmluvu, tak najprv mal riadne skúmať, či z relevantných dôkazov vyplýva, že dochádzalo k používaniu diel (t. j. či sú preukázané všetky tri esenciálne prvky verejného prenosu), nakoľko skutočnosť, že potenciálny používateľ neuzatvoril licenčnú zmluvu, ešte samo o sebe nepostačuje na prijatie záveru o zásahu do autorských práv, pretože ak niekto nemá uzatvorenú licenčnú zmluvu a zároveň nepoužije autorské dielo, tak nijakým spôsobom do autorského práva neoprávnenne nezasahuje. Uviedol, že ak nebola relevantne preukázaná existencia použitia diel, nemožno tvrdiť, že bolo jeho povinnosťou mať uzatvorenú licenčnú zmluvu s tým, že záver o jeho kontraktnej povinnosti (t. j. mať uzatvorenú licenčnú zmluvu), by bolo možné vyvodiť len na základe dokázania použitia diel, avšak zo súdom vykonaných dôkazov takýto záver nemožno vyvodiť, keďže nebola preukázaná existencia novej verejnosti, pričom samotná skutočnosť, že má v hotelovom zariadení TV prijímače, povedzme, že aj funkčné a napojené na signál TV vysielania, ešte sama o sebe nepostačuje na prijatie záveru o existencii verejného prenosu, keďže tieto skutočnosti tvoria iba dva z troch predpokladov existencie verejného prenosu. Žalovaný vo svojom odvolaní ďalej uviedol, že je paradoxné, že pri argumentácii o nevyhnutnej existencii všetkých prvkov verejného prenosu môže odcitovať presne tie isté pasáže, ktoré použil v odôvodnení rozsudku súd, avšak z nich vyvodil nesprávne právne závery. Vytkol súdu prvej inštancie, že predčasne, nesprávne právne posúdil aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu a nedostatočným spôsobom sa v rozsudku vysporiadal s jeho námietkami k nepreukázaniu aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v spore od počiatku a počas celého konania a najmä vo všetkých jeho písomných podaniach predložených súdu do súdneho spisu s tým, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, keď existenciu aktívnej vecnej legitímácie zistil len z oprávnenia žalobcu na výkon kolektívnej správy práv, z menného zoznamu, zo zoznamu partnerských organizácií a priamo z ustanovenia právneho predpisu, pričom neodlišuje postavenie žalobcu ako nepriameho zástupcu nositeľov práv od kategórie aktívnej vecnej legitímácie, nakoľko nepriame zákonné zastúpenie je inou právnou kategóriou ako aktívna vecná legitímácia, a práve toto nerozlišovanie dvoch od seba nezávislých kategórií viedlo k nesprávnym právnym záverom súdu, keď súd pri právnom posúdení, vychádzajúc z listín v spise, tieto dve odlišné kategórie neprípustne spája v jednu a mylne sa domnieva, že oprávnenie na výkon kolektívnej správy a zákon per se preukazuje existenciu hmotnoprávneho nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Uviedol, že mylne vychádza z predpokladu, že samotným faktom, že žalobca je organizáciou kolektívnej správy práv a že mu bolo vydané oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv, automaticky a bez ďalšieho postačuje na preukázanie toho, že žalobca zastupuje práve tých autorov diel a práve vo vzťahu k tým dielam, ktoré mali byť v žalovanom období (v roku 2015) predmetom verejného prenosu prostredníctvom technického zariadenia, pričom opomenul, že kolektívna správa práv viažuca sa k použitiu predmetu ochrany (diela) verejným prenosom akýmkoľvek technickými prostriedkami (§ 78 ods. 4 písm. b/ Autorského zákona) spadá do kategórie „dobrovoľnej kolektívnej správy práv“ (§ 78 ods. 3 Autorského zákona a contrario), a teda žalobca môže zastupovať nositeľa autorských práv výlučne na základe dohody medzi nositeľom práva a organizáciou kolektívnej správy a v dohodnutom rozsahu. Namietol, že súd prvej inštancie si zjavne neuvedomuje význam teoreticko-právnej konštrukcie „aktívnej vecnej legitímácie“, keď existenciu aktívnej vecnej legitímácie zistil len z oprávnenia žalobcu na výkon kolektívnej správy práv a aj priamo z ustanovenia právneho predpisu (súd prvej inštancie však tento predpis relevantným spôsobom ani nevyložil a nevysvetlil jeho obsah), pričom sa mylne domnieval, že oprávnenie na výkon kolektívnej správy per se preukazuje existenciu hmotnoprávneho nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, keď aktívnu vecnú legitímáciu vyvodil z listín, ktoré neboli za žiadnych okolností spôsobilé túto akýmkoľvek spôsobom preukázať, pričom ak súd prvej inštancie ustálil, že žalobca má aktívnu vecnú legitímáciu, vychádzal tak z určitého zákonného ustanovenia, zrejme aj z ustanovenia § 81 ods. 1 Autorského zákona, ktoré však upravuje len nepriame zákonné zastúpenie organizácie kolektívnej správy práv, čo je úplne iná právna „kategória“ ako aktívna vecná legitímácia, nakoľko nepriame zákonné zastúpenie predstavuje oprávnenie osoby odlišnej od oprávneného subjektu uplatňovať nároky tohto subjektu vo vlastnom mene, ale na jeho účet. Poukázal na skutočnosť, že aby bola preukázaná aktívna vecná legitímácia nepriameho zákonného zástupcu v spore musí tento tvrdiť a v konaní riadne preukázať, že zastupuje subjekt oprávnenia (nositeľa práv) vo vzťahu k predmetu ochrany (k dielu), ktoré malo byť z jeho strany (žalovaného) neoprávnenne použité a v dôsledku toho malo dôjsť k bezdôvodnému

obohateniu, avšak pokiaľ nepriamy zákonný zástupca (organizácia kolektívnej správy práv) v konaní nepreukáže, že na základe dohôd (ich existenciu treba riadne preukázať) zastupuje práve tých nositeľov práv, ktorých diela mali byť predmetom verejného prenosu v žalovanom období, nepreukáže ani svoju aktívnu vecnú legitímáciu v spore, a teda úspešný nemôže byť, keďže samotné oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv ešte neoprávňuje organizáciu kolektívnej správy práv uplatňovať v mene nositeľov práv ich nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia, hoci by aj skutočne existovali. Uviedol, že mandát organizácii kolektívnej správy práv na úspešné uplatňovanie nárokov nositeľov práv na súde vzniká až vtedy, keď (a) má uzatvorenú dohodu s nositeľom práva, (b) dôjde k neoprávnenému použitiu takého diela, (c) pričom správu práv k tomuto dielu autor na základe písomného oznámenia zveril príslušnej organizácii kolektívnej správy práv na spravovanie (§ 78 ods. 2 Autorského zákona), avšak ani jedna z týchto skutočností nebola žalobcom v konaní preukázaná. Namietol, že žalobca listinnými dôkazmi nielenže riadne nepreukázal svoju aktívnu vecnú legitímáciu v spore, z veľkej časti ani len netvrdil rozhodujúce skutočnosti vo vzťahu ku svojej aktívnej vecnej legitímácii, keď zo skutočností, že žalobcovi bolo vydané oprávnenie č. 2/2004 Ministerstvom kultúry SR na výkon kolektívnej správy práv nemožno bez ďalšieho vyvodiť, že žalobca je v spore aktívne vecne legitimovaným subjektom, pričom predložením oprávnenia žalobca teda síce preukázal, že je organizáciou kolektívnej správy, ktorá je oprávnená vykonávať kolektívnu správu práv v oprávnení vymedzenom okruhu odborov kolektívnej správy, avšak to postačuje výlučne na preukázanie toho, že žalobca je oprávnený v súdnych konaniach konať vo vlastnom mene, aby však žalobca účinne preukázal aktívnu vecnú legitímáciu v spore o vydanie bezdôvodného obohatenia (a teda hmotnoprávny vzťah medzi oprávnenými nositeľmi práv a údajným neoprávneným používateľom práve tých predmetov ochrany, ktoré oprávnení nositelia práv dali žalobcovi do správy), musí účinne tvrdiť a relevantnými dôkazmi predovšetkým preukázať to, ktorých oprávnených nositeľov majetkových práv (t. j. osôb oprávnených požadovať vydanie bezdôvodného obohatenia) zastupuje, vo vzťahu ku ktorým predmetom ochrany, a tiež musí preukázať, že sú to práve tie predmety ochrany, ktoré žalovaný v žalovanom období aj naozaj neoprávnené použil. Poukázal na skutočnosť, že žalobca sa snažil svoju údajnú aktívnu vecnú legitímáciu v spore preukázať aj 13 formulárovými zmluvami uzatvorených s údajnými slovenskými oprávnenými nositeľmi majetkových práv, ktorým údajne výkon týchto majetkových práv prislúcha (a teda im údajne prislúcha aj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia), z ktorých však nevyplýva špecifikácia predmetov ochrany, ktoré na základe uvedenej zmluvy mali dať tieto údajní nositelia majetkových práv žalobcovi do správy, pričom žalobca nepriložil a ani nenavrhol vykonať žiaden iný dôkaz, ktorým by bolo možné preukázať špecifikáciu predmetov ochrany daných žalobcovi zo strany nositeľov práv na základe uvedených zmlúv do správy, a preto ani nie je možné verifikovať, či žalobcovi vôbec nejaký predmet ochrany do správy dali a už vôbec nie je možné verifikovať, či žalobcovi dali do správy práve taký predmet ochrany, ktorý mal údajne v žalovanom období neoprávnené použiť. Uviedol, že zo zmlúv síce vyplýva, že údajní oprávnení nositelia práv dávajú do správy „všetky“ svoje diela, avšak zo znenia ust. § 78 ods. 2 Autorského zákona vyplýva, že podmienkou účinného zverenia predmetu ochrany zo strany oprávneného nositeľa práv do správy organizácií kolektívnej správy, je písomné oznámenie oprávneného nositeľa adresované organizácii kolektívnej správy, ktoré obsahuje identifikáciu konkrétneho predmetu ochrany, resp. konkrétnych predmetov ochrany, na účely ich zaradenia do registra predmetov ochrany, avšak ani k jednej zo zmlúv nepredložil písomné oznámenia, z ktorých by bolo zrejmé, ktoré predmety ochrany (a teda či vôbec nejaké) boli žalobcovi na základe predložených zmlúv do dobrovoľnej kolektívnej správy vôbec dané, a preto nemohol verifikovať, či sú to práve také predmety ochrany, ktoré mali byť v roku 2015 obsahom verejného prenosu a zároveň nebolo možné verifikovať, či boli tieto predmety ochrany dané do správy žalobcovi zo strany oprávneného nositeľa (resp. vykonávateľa) majetkových práv, alebo či ich do správy žalobcovi zveril neoprávnený subjekt, ktorému výkon majetkových práv k predmetu ochrany (napr. v dôsledku existencie výhradnej licencie na použitie predmetu ochrany v prospech tretej a na prihlásenie skutočne oprávnenej osoby) neprislúcha. Namietol, že menný zoznam údajných slovenských oprávnených nositeľov majetkových práv nie je dôkaz spôsobilý akýmkoľvek spôsobom preukázať aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v spore, keďže ju možno preukázať výlučne písomnou dohodou s nositeľom práv, pričom z jej obsahu musí byť zrejmé konkretizácia predmetov ochrany daných do správy v spojení s preukázaním tej skutočnosti, že práve tieto predmety ochrany boli žalovaným neoprávnené použité a poukázal na rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica, č. k. 19Ca/4/2017 - 90 zo dňa 14. 05. 2018, vydaného v skutkovo a právne podobnej veci. Uviedol, že aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v spore nemožno dovodiť ani z ust. § 84 Autorského zákona s tým, že predložil stanovisko Ministerstva kultúry SR zo dňa 30. 11. 2016, z ktorého záverov vyplýva, že predmetné ustanovenie na prejednávanej vec aplikovať nemožno, keďže sa nevzťahuje na prípady vydania bezdôvodného obohatenia v oblastiach dobrovoľnej

kolektívnej správy s tým, že ak máme teoreticky uvažovať o možnej aplikácii predmetného ustanovenia v tomto spore, tak potom u vedené ustanovenie je potrebné vykladať v spojení s ust. § 78 ods. 2 Autorského zákona a v spojení s § 81 ods. 1 písm. c) Autorského zákona, čo znamená, že jeho dôkazné bremeno (ako údajného neoprávneného používateľa predmetov ochrany) prechádza len vtedy, ak chce vyvracať organizáciou kolektívnej správy dôkazmi podložené tvrdenia s tým, že výklad ust. § 84 ods. 1 Autorského zákona, ako ho v konaní prezentoval žalobca, neobstojí vo svetle recentnej judikatúry ESD, ktorá je prameňom práva EÚ a má prednosť pred (vnútroštátnym) zákonom (čl. 7 ods. 2 Ústavy SR) a poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ C-301/15 „Soulie, Doke a i.“, ktoré v spore predložil, pričom interpretácia ust. § 84 ods. 1 Autorského zákona, prezentovaná žalobcom v spore, je v rozpore s obsahom a účelom smernice 2001/29/EHS. Žalovaný vo svojom odvolaní ďalej uviedol, že na úrovni Európskej únie už bolo (práve rozsudkom C-301/15) rozhodnuté, že taká vnútroštátna právna úprava, akou je aj úprava obsiahnutá v § 84 ods. 1 Autorského zákona (ak pripustíme správnosť jeho interpretácie zo strany súdu) je v rozpore s právom EÚ. Namietol, že ak by sa pripustilo, že § 84 ods. 1 Autorského zákona sa má interpretovať tak, že neoprávnený používateľ má vydať bezdôvodné obohatenie organizácii kolektívnej správy bez ohľadu na to, či táto dotknutého nositeľa práv zastupuje alebo nie, tak potom je ust. 84 ods. 1 Autorského zákona rozporné s obsahom a cieľom čl. 2 písm. a) a čl. 3 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES, čo možno vyvodíť z rozhodnutia ESD vo veci C-301/15 Marc Soulier a Sara Doke, v ktorom ESD prijal záver, že čl. 2 písm. a) a čl. 3 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES sa majú vykladať v tom zmysle, že bránia tomu, aby vnútroštátna právna úprava zverila autorizovanej organizácii pre výber a prerozdeľovanie poplatkov výkon práva udeliť súhlas na verejný prenos, a preto bol súd prvej inštancie (v prípade, ak sa priklonil k spôsobu interpretácie § 84 ods. 1 Autorského zákona, ktorý v konaní prezentoval žalobca) povinný vylúčiť z aplikácie vyššie uvedenú vnútroštátnu právnu normu, pričom v prípade, ak by mal súd prvej inštancie za to, že v prípade Soulier a Doke bola riešená právne rovnaká otázka, ako tá, ktorá vyvstáva pri rôznych spôsoboch interpretácie § 84 ods. 1 Autorského zákona, a že je potrebné sa odkloniť od doterajšej praxe ESD, ktorú predstavuje rozhodnutie Soulier a Doke, tak potom mal súd prvej inštancie povinnosť obrátiť sa na ESD s prejudiciálnou otázkou, nakoľko ak sa predsa len od predchádzajúcej judikatúry ESD vnútroštátny súd odchýliť chce, to či tak skutočne urobiť smie, musí - práve zo (správne, so, s kým, s čím, pozn. odvolacieho súdu) zreteľom na cieľ správneho uplatnenia a jednotného výkladu práva EÚ vo všetkých členských štátoch, posúdiť v rámci prejudiciálneho konania výlučne ESD, nakoľko v prípade, že vnútroštátny súd sa od predchádzajúcej judikatúry ESD odkloní bez toho, aby mu odklon „odobril“ ESD v rámci prejudiciálneho konania, tak potom dochádza k porušeniu povinnosti Slovenskej republiky, vyplývajúcej jej z medzinárodnej zmluvy (ZFEÚ). Namietol, že medzi zoznamom autorov a štatistikou vysielania, ktoré v konaní žalobca predložil do súdneho spisu, nie je žiadna spojitosť, nakoľko zo zoznamu nositeľov práv nevyplýva tá skutočnosť, o aký typ nositeľa práv ide (režisér, autor scenára, autor prekladov a pod.) ani to, vo vzťahu k akým jeho dielam zaradeným do zoznamu predmetov ochrany vedenom žalobcom podľa § 81 ods. 1 písm. f) Autorského zákona žalobca vykonáva kolektívnu správu, keď zo štatistiky vysielania potom vyplýva, že nejaké audiovizuálne dielo bolo vysielané v určitom čase a konkrétnym vysielateľom a tiež tá skutočnosť, že v prípade tohto diela prichádza do úvahy niekoľko „typov autorov“ (režisér, autor scenára, autor prekladov a pod.), avšak nie je z neho možné zistiť, kto týmto oprávneným nositeľom práv je, z čoho nevyhnutne plynie záver, že žalobca v konaní tvrdil len toľko, že zastupuje nositeľov práv uvedených v zozname nositeľov práv a súčasne tvrdil, že došlo k údajnému neoprávnenému použitiu audiovizuálnych diel zaradených do vysielania podľa štatistiky vysielania a tým, že s výnimkou troch osôb (D., F. O. D.), ktoré sú údajnými nositeľmi majetkových práv vo vzťahu k zoznamu predmetov ochrany, ktoré žalobca v konaní predložil, možno skonštatovať, že žalobca vo vzťahu k ostatným nositeľom práv netvrdil a vo vzťahu ku všetkým nositeľom práv (teda vrátane D., F. O. D.) nepreukázal, že vo vzťahu k jednotlivým dielam zaradeným do štatistiky (a teda údajne neoprávnené použitým dielam) zastupuje konkrétnych údajných oprávnených nositeľov majetkových práv, ktorí si dané konkrétne audiovizuálne dielo, ku ktorému im prislúcha výkon majetkových práv, u žalobcu prihlásili za účelom zaradenia do zoznamu predmetov ochrany (§ 78 ods. 2 Autorského zákona), t. j. z väčšiny tvrdení žalobcu nebolo možné zistiť rozhodujúcu skutočnosť, a síce - kto je podľa tvrdení žalobcu oprávneným nositeľom majetkových práv k audiovizuálnym dielam a súčasne potom nemohol účinne konfrontovať žalobcove tvrdenia týkajúce sa zoznamu ním zastúpených autorov (údajných oprávnených nositeľov majetkových práv). Poukázal na skutočnosť, že ak nevieme, kto je oprávnený nositeľ majetkových práv, nevieme ani to, či žalobca vôbec tvrdí, že ho na základe dohody a v dohodnutom rozsahu aj zastupuje, a preto ak absentuje takéto zásadné tvrdenie vo vzťahu k zásadnej skutočnosti týkajúcej sa aktívnej vecnej legitímácie (na úkor koho došlo k obohateniu a či

žalobca vôbec disponuje mandátom na nepriame zastúpenie tejto osoby podľa § 81 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 81 ods. 3 Autorského zákona), nemôže ani on riadne uplatňovať svoje procesné právo navrhovať dôkazy, ak realizácia tohto práva má smerovať k vyvracaniu takéhoto neexistujúceho tvrdenia žalobcu. Poukázal na skutočnosť, že súdu prvej inštancie navrhol vykonať dokazovanie za účelom zistenia, kto je nositeľom majetkového práva k, zo strany žalobcu vybratých predmetov ochrany (a teda či a kto je oprávnený domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia), čo ale nevykonával, a preto pokiaľ nebolo zo strany žalobcu na základe jeho tvrdení vytvorené riadne prepojenie medzi zoznamom autorov na zoznam audiovizuálnych diel použitých vo vysielaní podľa štatistiky vysielania v roku 2015, nebolo možné overiť, či autori, ktorých zoznam predložil do konania žalobca, sú práve tými autormi, ktorých diela boli obsahom vysielania v roku 2015, pretože ak diela autorov, ktorých žalobca údajne zastupuje, neboli obsahom vysielania, nemohlo objektívne dôjsť ani k ich verejnému prenosu a následne ani k bezdôvodnému obohateniu s tým, že zároveň spochybňuje dôveryhodnosť žalobcom predložených dôkazov ako aj dôvodnosť samotného žalobcom uplatňovaného nároku, keď poukázal na svoje zistenia vo vzťahu k 16. dielu 2. série seriálu Aféry, nakoľko pri tejto položke v stĺpci „Druh autora“ boli v štatistike vysielania uvedené nasledovné informácie: „REZ“ a „ASCE“, čo v zmysle žalobcom priloženej legendy znamená, že k uvedenému dielu zrejme existujú práva režiséra a práva autora scenára (všeobecne), pričom zo štatistiky už ale neplynie, kto režisérom a autorom scenára vo vzťahu k audiovizuálnemu dielu „Aféry“ skutočne je a túto skutočnosť nie je možné konfrontovať s tvrdením žalobcu o tom, že zastupuje autorov uvedených v ním predloženom zozname autorov. Poukázal na skutočnosť, že sám zistil, že autorom scenára je D. D. O. W. S. Q.Š. H., avšak ani jedna z uvedených osôb sa nenachádza v zozname autorov, ktoré na CD nosiči predložil v konaní žalobca. Vytkol súdu prvej inštancie, že sa nevysporiadal s jeho tvrdením o nedôveryhodnosti žalobcom predložených listín, napriek tomu, že mu ponúkol celý rad právnych argumentov s odkazmi na konkrétne ustanovenia hmotnoprávných predpisov Slovenskej republiky i smerníc Európskej únie, vrátane judikatúry Súdneho dvora Európskej únie, predložil stanovisko Ministerstva kultúry Slovenskej republiky zo dňa 30. 11. 2016 a argumentáciu v ňom obsiahnutú poňal do procesnej obrany, žiadal o doplnenie rozhodujúcich skutočností zo strany žalobcu, aby mohol prípadne navrhovať ďalšie dôkazy, resp. spochybňovať tvrdenia žalobcu, o ktoré tento opieral uplatňovaný nárok, o ktorých sa súd prvej inštancie v odôvodnení ani len nezmiel, resp. ak sa zmienil, tak nevysvetlil z akých dôvodov argumentáciu (ne)považuje za relevantnú, čo považoval v kontexte už konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva za jednoznačné porušenie jeho práva na spravodlivý súdny proces garantovaný čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a rozsudok v tomto kontexte za celkom tendenčný a popierajúci základné princípy, na ktorých je postavený Civilný sporový poriadok. Poukázal na to, že v prípade audiovizuálnych diel zaradených do vysielania nevykonávajú majetkové práva k audiovizuálnemu dielu samotní autori, ale naopak producenti, ktorým autori nimi vytvorené „čiasťkové diela“ dodali „do audiovizuálneho diela ako celku“ na základe medzi nimi uzatvorených zmlúv a za ktoré im bola producentmi riadne vyplatená odmena, a preto si žalobca uplatňuje nárok, ktorý mu nepatrí. Uviedol, že producenti (alebo aj priamo vysielatelia, ak ide o ich vlastnú produkciu) buď pre účely „autorskoprávneho použitia“ s autormi uzatvárajú zmluvy s výhradnými licenčnými doložkami alebo ide v týchto prípadoch o tzv. spoločné dielo s tým, že v prípade spoločného diela potom ex lege vykonáva majetkové práva právnická osoba (producent, vysielateľ), ktorá vytvorenie spoločného diela iniciovala, zabezpečovala a usmerňovala analogicky ako v prípade tzv. zamestnaneckého diela zamestnávateľ, pričom v oboch prípadoch autorom ďalej nepatrí právo udeľovať súhlas na použitie ich „čiasťkových diel“ dodaných do audiovizuálneho diela, pretože v tomto rozsahu toto právo patrí producentom alebo vysielateľom, a preto objektívne nemôže a ani nemohlo dôjsť k porušeniu práv autorov vykonaním verejného prenosu audiovizuálneho diela, keďže títo v požadovanom rozsahu nie sú nositeľmi dotknutých majetkových práv, hoci naďalej zostávajú autormi svojich „čiasťkových diel“, a teda osobnostná zložka ich subjektívnych autorských práv ostáva nedotknutá. Poukázal na skutočnosť, že podľa jeho názoru sa tak deje už veľmi dlhý čas, že autori dostávajú za „to isté“ zaplatené dvakrát, keď prvýkrát dostanú zaplatené priamo od producenta, či vysielateľa (skutočného nositeľa majetkových práv), druhýkrát od žalobcu, hoci žalobca nie je vôbec oprávnený udeľovať súhlas na použitie tohto diela ani sa domáhať vydania bezdôvodného obohatenia, keďže toto právo nepatrí ani samotným autorom. Vytkol súdu prvej inštancie, že nevyhovet jeho návrhu na prerušenie konania, keď z jeho návrhu je explicitne zrejme, že navrhol, aby súd prvej inštancie „požiadal Súdny dvor EÚ o interpretáciu práva EÚ“, avšak prvoinštančný súd sa nielenže nevysporiadal s jeho argumentáciou k interpretácii § 84 ods. 1 Autorského zákona odkazujúceho na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ a stanovisko Ministerstva kultúry Slovenskej republiky, ale absolútne žiadnym spôsobom neuvádza ani svoju interpretáciu tohto ustanovenia, hoci táto je z pohľadu súladu s právom Európskej únie sporná, keďže implikuje súhlas

autorov s výkonom ich výlučného práva domáhať sa ochrany svojich práv bez ich vedomia a súhlasu. Namietol, že z rozsudku nie je jasné, či súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dôkazom „porovnávacia štúdia - Analýza licenčných platieb v hotelových a reštauračných zariadeniach kolektívnym správcom vo vybratých krajinách Európy zo dňa 12. 09. 2016“; tento dôkaz buď opomenul vykonať, prípadne ak ho vykonal, v odôvodnení rozsudku neuviedol, čo vykonaním tohto dôkazu zistil. Žalovaný uviedol, že porovnáva licenčné podmienky a licenčné odmeny v roku 2015 na území viacerých štátov Európy, čo nie je ničím iným ako dôkazom o „obvyklej licenčnej odmene“ uplatňovanej za rovnaký spôsob použitia predmetov ochrany inými organizáciami kolektívnej správy zastupujúcimi rovnako autorov audiovizuálnych diel podobne ako žalobca, ktorý má v Slovenskej republike monopolné postavenie pokiaľ ide o kolektívnu správu práv autorov k audiovizuálnym dielam a ním samým kreovaná „obvyklá“ licenčná odmena preto nemôže byť výlučným podkladom pre rozhodnutie súdu, o to menej, ak je výsledkom zneužitia dominantného postavenia na trhu, o čom Protimonopolný úrad Slovenskej republiky podaním zo dňa 19. 12. 2016 informoval s tým, že ak je konanie žalobcu vo vzťahu k určovaniu výšky licenčných odmien v sadzobníku pre rok 2015 zneužitím dominantného postavenia na trhu podľa § 8 ods. 2 písm. a) zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov, je potom súčasne aj nekalosúťažným konaním podľa § 44 ods. 1 Obchodného zákonníka, a teda aj konaním v rozpore so (správne so zásadami, pozn. odvolacieho súdu) zásadami poctivého obchodného styku, ktoré nepožíva právnu ochranu podľa § 265 Obchodného zákonníka, t. j. ak by aj žalobcom uplatňovaný údajný právny nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia bol preukázaný čo do všetkých predpokladov jeho vzniku, vyplývajúcich z ustanovenia § 451 Občianskeho zákonníka, súd mu nesmie podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, príp. podľa § 265 Obchodného zákonníka poskytnúť právnu ochranu, čo by malo viesť nevyhnutne k zamietnutiu žaloby. Uviedol, že ak je výška obvyklej licenčnej odmeny zistená súdom z 218- tich licenčných zmlúv, ktoré sú uzatvorené za podmienok, ktoré sú dôsledkom zakázaného zneužitia dominantného postavenia na trhu, a teda z absolútne neplatných zmlúv v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, nie je možné prijať iný právny záver než ten, že súd prvej inštancie vytvoril svojim nesprávnym postupom z nepráva právo, keď žalobcovi priznal právnu ochranu. Žalovaný v dôvodoch svojho odvolania ďalej uviedol, že napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov, ktorý nedostatok je porušením práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práva a základných slobôd. Vytykal súdu prvej inštancie, že nepoložil prejudiciálnu otázku, ktorej polozenie navrhoval v priebehu konania, nakoľko pre odstránenie pochybností o správnom spôsobe interpretácie ustanovenia § 84 ods. 1 Autorského zákona tak, aby tento bol eurokonformný (v súlade s právom Európskej únie), a teda za účelom správneho rozhodnutia vo veci samej, je nevyhnutné zodpovedať doposiaľ opomenutú kľúčovú otázku: „Bráni právo EÚ (predovšetkým čl. 3 ods. 1 smernice 2001/29/ES o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti) tomu, aby každý používateľ predmetu ochrany chráneného autorským právom bol povinný plniť svoje povinnosti v súvislosti s použitím predmetu ochrany organizácii kolektívnej správy bez ohľadu na skutočnosť, či táto organizácia kolektívnej správy disponuje súhlasom nositeľa práv alebo či tento nositeľ práv má vedomosť o skutočnosti, že ho pri výkone jeho výlučných práv zastupuje organizácia kolektívnej správy?“ a odvolaciemu súdu navrhol obrátiť sa na Súdny dvor Európskej únie s takto rámcovo naformulovanou prejudiciálnou otázkou.

3.

Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol rozsudok v jeho napadnutej časti potvrdiť a zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania s tým, že sa k všetkým námietkam, výhradám a právnym posúdeniam žalovaným vznesenými v priebehu konania, a ktoré sú aj obsahom 37 - stranového odvolania voči rozsudku, postupne v priebehu konania písomne a ústne vyjadril, a na týchto vyjadreniach trvá s tým, že súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku dostatočne a jasne uviedol, na základe akých relevantných úvah a dôkazov rozhodol vo veci samej. Uviedol, že trvá na tom, že riadne preukázal aktívnu vecnú legitímáciu, ktorú opiera najmä o oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv č. 2/2004 v znení podľa rozhodnutia Ministerstva kultúry SR, č. k. MK-663/2010-70/6165 z 11. mája 2010 podľa a v súlade s ustanovením § 80 zákona č. 618/2003 Z. z., v zmysle ktorého je okrem iného oprávnený vykonávať dobrovoľnú kolektívnu správu práv v odbore retransmisia a verejný prenos prostredníctvom technických zariadení, zmluvy o zastupovaní so slovenskými nositeľmi práv a vzájomné zmluvy a poverenia so zahraničnými partnermi o zastupovaní nositeľov práv, na základe ktorých uzatváral hromadné licenčné zmluvy a teda poskytoval

licencie používateľom, pričom zoznamy nositeľov práv v SR a zahraničných partnerov boli a sú verejne dostupné na webovej stránke žalobcu [www.lita.sk](http://www.lita.sk) a zoznamy navyše založil do spisu, o príslušné ustanovenia Autorského zákona (a to najmä o § 56 ods. 1 písm. g/, § 57 ods. 1, § 81 ods. 1 písm. i/ a § 84 ods. 1), v zmysle ktorých sú používatelia povinní plniť svoje povinnosti z použitia predmetov ochrany organizácii kolektívnej správy a organizácia kolektívnej správy je oprávnená a povinná domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia, pričom súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku dostatočne zrozumiteľne uviedol skutočnosti, na základe ktorých mal za preukázanú existenciu jeho vecnej aktívnej legitímácie. Uviedol, že právny názor žalovaného, že v konaní by mohla byť jeho aktívna vecná legitímácia preukázaná len predložením zmlúv, ktoré má uzatvorené s jednotlivými autormi a nositeľmi práv v SR, ktorých ako organizácia kolektívnej správy zastupuje, predložením recipročných zmlúv, ktoré uzavrel s partnerskými organizáciami kolektívnej správy a zmlúv, ktoré majú s autormi a nositeľmi práv uzatvorené tieto organizácie kolektívnej správy (práve diela týchto autorov tvoria majoritnú časť vysielania), aby bolo preukázané že ich zastupujú, predložením písomných oznámení autorov a nositeľov práv o zaradení jednotlivých predmetov ochrany do registra podľa § 78 ods. 2 Autorského zákona, predložením zoznamov všetkých predmetov ochrany, ktoré má vo svojej správe, predložením zoznamov všetkých predmetov ochrany, ktoré boli v roku 2015 súčasťou televízneho vysielania v Slovenskej republike, konkretizovaním všetkých jednotlivých predmetov ochrany, ktoré boli súčasťou televízneho vysielania podľa jednotlivých autorov a nositeľov práv, preukazovaním či iné subjekty, napr. samotní autori, producenti či vysielatelia - nie sú tými subjektami, ktoré by mohli mať aktívnu vecnú legitímáciu namiesto neho, je v hlbokom rozpore so základnými princípmi kolektívnej ochrany autorských práv a v hlbokom rozpore s inštitútom kolektívnej správy práv, ktorý je zavedený práve na ochranu práv autorov, pričom v konaní preukázal, že požiadavky žalovaného sú objektívne nezmyselné a šikanózne. K tvrdeniu žalovaného, vytykajúceho súdu prvej inštancie, že mu ponúkal aj celý rad argumentov interpretácie § 84 ods. 1 Autorského zákona a že mu dokonca predložil aj stanovisko Ministerstva kultúry SR (ďalej Stanovisko) a úplne nové rozhodnutie Súdneho dvora EÚ sp. zn. C-301/15 a že navrhol prerušenie konania na riešenie prejudiciálnej otázky, ak by sa súd chcel odkloniť od interpretácie § 84 ods. 1 Autorského zákona prezentovanej Ministerstvom kultúry SR (ďalej aj len MK SR), žalobca uviedol, že so Stanoviskom sa stotožňuje len v tom, že nemal na základe § 84 ods. 1 Autorského zákona oprávnenie udeľovať súhlas na použitie diel, teda licenciu, keď MK SR bolo tvorcom a predkladateľom Autorského zákona, ktorý bol počas svojej platnosti a účinnosti celkom šesť krát novelizovaný, pričom všetky legislatívne zmeny pripravovalo práve MK SR, ktoré počas 12 rokov platnosti a účinnosti Autorského zákona nenavrholo znenie § 84 ods. 1 pozmeniť v tom zmysle, že sa vzťahuje výlučne na úhradu tzv. primeraných odmien. Uviedol, že má za to, že § 84 ods. 1 Autorského zákona treba vidieť vo všetkých súvislostiach vyplývajúcich z tohto zákona, najmä však z prizmy § 78 až § 85 Autorského zákona, ako aj účelu kolektívnej správy autorských a s autorským právom súvisiacich práv, ktorý spočíva najmä v efektívnom výkone majetkových práv autorov a nositeľov práv súvisiacich s autorským právom, t. j. umožniť uvádzanie predmetov ochrany na verejnosti, ale tiež uplatňovať účinnú ochranu týchto práv, pričom Autorský zákon pozná dobrovoľnú kolektívnu správu založenú na zmluvách o zastupovaní nositeľov práv a povinnú kolektívnu správu, keď niektoré majetkové práva možno vykonávať len prostredníctvom organizácie kolektívnej správy práv a individuálna správa týchto práv je vylúčená s tým, že povinná kolektívna správa je možná len v prípadoch podľa ustanovenia § 78 ods. 3 Autorského zákona a nemôže byť vylúčená ani žiadnym právnym úkonom, keď jeho podstatou je teda zastúpenie nositeľa práv ex lege. V súvislosti s § 84 Autorského zákona žalobca uviedol, že je možno vyvodiť, že ak bolo v odbore použitia predmetu ochrany udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv, či už dobrovoľnej kolektívnej správy v rozsahu limitovanom zmluvami s nositeľmi práv alebo povinnej kolektívnej správy zavedenej zákonom vo väzbe na ten-ktorý odbor použitia toho-ktorého predmetu ochrany, je používateľ predmetu ochrany, pokiaľ použil predmet ochrany, povinný vysporiadať si práva z tohto použitia prostredníctvom príslušnej organizácie kolektívnej správy, s výnimkou tých prípadov, keď preukáže, že kolektívnu správu nositeľ práv vylúčil, čo je však možné iba pri dobrovoľnej kolektívnej správe práv, keďže povinnú kolektívnu správu ex lege nie je možné vylúčiť. Uviedol, že nakoľko ustanovenie § 84 ods. 1 malo v praxi závažný nedostatok, a síce nemožnosť udelenia predchádzajúceho súhlasu organizáciou kolektívnej správy, zákonodarca riešil uvedenú situáciu pri niektorých spôsoboch použitia, vrátane verejného prenosu prostredníctvom technických zariadení, v novom autorskom zákone č. 185/2015 Z. z. v ustanoveniach § 79 a § 80 o rozšírenej hromadnej licenčnej zmluve je v zmysle tejto novej právnej úpravy výslovne možné, aby organizácia kolektívnej správy udelila licenciu aj pre nezastupovaných nositeľov práv tak, aby používateľ, ktorý používa diela hromadne, bez reálnej možnosti riešiť udelenie licencie individuálne, mal právnu istotu, že diela nepoužíva bez právneho titulu a aby na druhej strane

bol autor riadne chránený pred neoprávneným používaním jeho diel. Namietol, že žalovaný opiera svoju argumentáciu o rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-301/15 a účelovo ho prezentuje ako riešiaci rovnakú právnu otázku ako je otázka § 84 ods. 1 Autorského zákona, keďže vo veci C -301/15 Súdny dvor EÚ riešil otázku online použitia obchodne nedostupných kníh, čo je skutkovo a aj právne zásadne odlišné od verejného prenosu diel technickými zariadeniami, čo je predmetom tohto konania, pričom z rozsudku Súdneho dvora EÚ C-301/15 vyplýva, že predmetom prejudiciálnej otázky bolo, či konkrétna právna úprava Francúzska, týkajúca sa rozmnožovania obchodne nedostupných diel a verejného prenosu obchodne nedostupných diel v digitálnej podobe je v súlade so Smernicou a Súdny dvor EÚ v prejednávanej veci skonštatoval, že článok 2 písm. a) a článok 3 ods. 1 Smernice stanovujú, že členské štáty priznajú autorom výlučné právo udeliť súhlas alebo zakázať priame alebo nepriame rozmnožovanie diel ako aj výlučné právo udeliť súhlas alebo zakázať verejný prenos týchto diel (bod 29), článok 2 písm. a) a článok 3 ods. 1 Smernice nespresňujú, akým spôsobom má byť predchádzajúci súhlas prejavovaný, takže tieto ustanovenia nemožno vykladať v tom zmysle, že daný súhlas musí byť nevyhnutne vyjadrený explicitne a naopak sa treba domnievať, že tieto ustanovenia takisto umožňujú, aby bol uvedený súhlas vyjadrený implicitne, že podmienky, za ktorých možno pripustiť implicitný súhlas, musia byť presne definované, aby samotná zásada predchádzajúceho súhlasu autora nebola zbavená účinku (bod 37), konkrétne že musí byť každý autor skutočne informovaný o budúcom využití svojho diela (bod 38), že posudzovaná vnútroštátna právna úprava Francúzska neobsahuje mechanizmus zabezpečujúci efektívne a individualizované informovanie autorov a nie je teda vylúčené, že niektorí z dotknutých autorov ani nevedeli o predpokladanom využití ich diel a za týchto podmienok nemožno samotné nepodanie námietok z ich strany považovať za vyjadrenie ich implicitného súhlasu s týmto využívaním (bod 43) a to platí tým viac, že táto právna úprava sa týka kníh, ktoré už nie sú predmetom publikácie a vydávania na obchodné účely, hoci v minulosti boli, kedy tento osobitný kontext bráni tomu, aby sa dalo odôvodnene predpokladať, že všetci autori týchto „zabudnutých“ kníh súhlasia s „opätovným oživením“ ich diel na účely ich obchodného využitia v digitálnej podobe (bod 44), že právna úprava, akou je úprava vo veci samej, umožňuje autorom, aby ukončili komerčné využívanie ich diel v digitálnej podobe s tým, že budú konať buď spoločne s vydavateľmi týchto diel v tlačenej podobe, alebo sami, v tomto prípade však musia dokázať, že sú jedinými majiteľmi práv k uvedeným dielam (bod 46), kedy takto podmieňované ukončenie výkonu práv je v rozpore so Smernicou, z čoho vyplýva, že Súdny dvor EÚ rozhodol tak ako rozhodol nie preto, že by organizácia kolektívnej správy vo Francúzsku nemohla vykonávať práva aj za nositeľov práv nezastupovaných na zmluvnom základe, teda formou rozšírenej licencie, ale preto, že konkrétne podmienky právnej úpravy Francúzska v prípade obchodne nedostupných kníh pre daný výkon práv považuje Súdny dvor EÚ za nesúladne so Smernicou. Poukázal na skutočnosť, že v prípade audiovizuálnych diel je nesporné, že ich autori môžu predpokladať, že predmety ochrany budú obsahom televízneho vysielania a aj verejného prenosu technickými zariadeniami a zároveň, že právna úprava § 84 ods. 1 Autorského zákona nijak neobmedzuje ani nepodmieňuje právo nositeľa práv vylúčiť kolektívnu správu s tým, že už podrobne uviedol, prečo rozsudok vo veci C -301/15 nie je nijakým spôsobom právne ani skutkovo analogický s prejednávanou vecou, a teda neobsahuje žiadne právne závery, ktoré by bolo možné aplikovať na prejednanú vec a zároveň, prečo je výklad § 84 Autorského zákona predkladaný žalovaným a MK SR nesprávny a nepoužiteľný pre prejednanú vec, a rovnako uviedol, na základe čoho má a riadne preukázal aktívnu legitímáciu v konaní, avšak žalovaný všetky tieto uvádzané skutočnosti pochopiteľne ignoruje, nakoľko zjavne plne preukazujú jeho nároky. Žalobca uviedol, že má za to, že žalovaného tvrdenie o tom, že § 84 ods. 1 Autorského zákona je v rozpore s obsahom a cieľom Smernice je bezbrehou snahou presvedčiť súd, aby neprihliadal na platnú právnu úpravu SR a EÚ a postupoval v rozpore s Čl. 16 C. s. p. K tvrdeniu žalovaného, že pokiaľ nevytvoril prepojenie medzi zoznamom autorov na zoznam audiovizuálnych diel použitých vo vysielaní podľa štatistiky vysielania v roku 2015, tak nebolo možné overiť, či autori, ktorých zoznam predložil sú práve autormi, ktorých diela boli obsahom vysielania v r. 2015 uviedol, že v priebehu konania opakovaně súd upozornil na skutočnosť, že Zväz hotelov a reštaurácií SR (ďalej ZHR SR), ktorého je žalovaný členom, mu dával na vedomie, že pokiaľ sa rozhodne uplatňovať práva autorov a iných nositeľov práv súdnou cestou, tak svojim členom bude odporúčať, aby v rámci obrany požadovali preukazovanie všetkých zmlúv autorov a nositeľov práv s ním a preukazovanie zoznamov všetkých predmetov ochrany, teda aby trvali na dokazovaní v takom rozsahu, ktoré povedie k dlhoročným sporom a k jeho faktickej nemožnosti preukázať svoje nároky, pričom svojimi podaniami a vyjadreniami žalovaný tento úmysel len potvrdil, keď sa odkazujúc na § 150 ods. 2 C. s. p. domáhal, aby mu súd uložil povinnosť, aby k zoznamom státisícov predmetov ochrany použitých na vybraných slovenských televíznych staniciach v roku 2015 priradil jednotlivých nositeľov práv a preukazoval, či

vykonával v r. 2015 k nim správu predložením zmlúv. Uviedol, že žalovaný interpretuje jeho nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia ako súčet dielčích nárokov jednotlivých nositeľov práv, keď trvá na tom, že je potrebné v konaní preukázať, do práv ktorého konkrétneho nositeľa práv a zásahom do ktorého konkrétneho diela a kedy v r. 2015 vysielaného, žalovaný skutočne zasiahol. Poukázal na skutočnosť, že ako organizácia kolektívnej správy udeľuje hromadnou licenčnou zmluvou používateľom licenciu - t. j. právo do budúcnosti používať predmety ochrany, ktoré kolektívne spravuje a to za licenčnú odmenu, ktorá je odmenou za získanie práva používať predmety ochrany a nie za reálne používanie predmetov ochrany s tým, že v prípade verejného prenosu technickými prostriedkami - ako hromadného používania predmetov ochrany, vopred ani nie je známy presný rozsah a obsah vysielania, teda rozsah a identifikácia diel, ktoré budú predmetom vysielania, navyše počet kolektívne spravovaných predmetov ochrany sa v priebehu licencovaného obdobia môžu meniť s tým, že bez ohľadu na to, aké predmety ochrany budú použité počas licencovaného obdobia, používateľ je v zmysle hromadnej licenčnej zmluvy oprávnený používať všetky predmety ochrany kolektívne spravované danou oprávnenou organizáciou kolektívnej správy. Poukázal na skutočnosť, že výška bezdôvodného obohatenia, ktorej sa v konaní domáha, je podľa § 56 ods. 1 písm. g) Autorského zákona stanovená ako dvojnásobok odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do tohto práva, keď v prípade ďalšieho verejného prenosu - ako hromadného používania predmetov ochrany - sa licenčná odmena stanovuje paušálnou sumou, kedy iný spôsob určenia výšky licenčnej odmeny ani objektívne nie je možný, a to najmä s ohľadom na povahu a rozsah používania predmetov ochrany a nositeľov práv s tým, že takýto postup je ako jediný možný postup celosvetovo používaný a akceptovaný, a preto je v kontexte takto stanovenej výšky bezdôvodného obohatenia irelevantné, či bolo použitých 200 tisíc predmetov ochrany alebo 185 tisíc predmetov ochrany a zároveň je irelevantné, či v priebehu roka 2015 pribudli alebo odbudli nositelia práv a či pribudli alebo odbudli predmety ochrany, nakoľko licenčné odmeny sú stanovené paušálnymi sumami (rozsudok Súdneho dvora EÚ v právnej veci Stowarzyszenie „Olawska Telewizja Kablowa proti Stowarzyszenie Filmowców Polskich, sp. zn. C-367/2015 z 27. 01. 2017, kedy Súdny dvor EÚ rozhodol, že „Článok 13 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/48/ES z 29. apríla 2004 o vymožitelnosti práv duševného vlastníctva sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni vnútroštátnej právnej úprave, akou je dotknutá právna úprava vo veci samej, podľa ktorej môže majiteľ práv duševného vlastníctva, ktoré boli porušené, požadovať od porušovateľa týchto práv buď náhradu spôsobenej ujmy so zohľadnením všetkých náležitých aspektov konkrétneho prípadu, alebo zaplatenie sumy zodpovedajúcej dvojnásobku primeranej odmeny, ktorá by sa mala zaplatiť z titulu oprávnenia používať dotknuté dielo, bez toho, aby tento majiteľ práv musel preukázať existenciu skutočnej ujmy.“). Uviedol, že je notoricky známou skutočnosťou, že súčasťou každého verejného prenosu v roku 2015 nevyhnutne boli a museli byť diela literárne, dramatické, hudobnodramatické, choreografické, audiovizuálne, fotografické, výtvarného umenia, architektonické a úžitkového umenia, keď pri každom televíznom vysielaní dochádza k vysielaniu audiovizuálnych diel, v ktorých sú prvotným, nevyhnutným a podstatným základom tvorivé zložky, ktoré zastupuje (najmä réžia, scenár a dialógy), pričom bez týchto zložiek by sa ani nemohlo hovoriť o audiovizuálnom diele, toľž nie o jeho televíznom vysielaní, prípadne verejnom prenose jeho televízneho vysielania, keď napriek tejto notoriete a teda nad rámec potrebného dokazovania založil do spisu prehľad takých druhov predmetov ochrany, ku ktorým vykonáva v zmysle oprávnenia MK SR správu a ktoré boli použité vo vysielaniach aspoň základných slovenských televíznych staníc, avšak žalovaný sa v konaní domáhal predloženia detailných zoznamov s uvedením konkrétnych autorov tvrdiac, že to je technicky možné a pre rozhodnutie vo veci podstatné. Namietol, že takéto dokazovanie je v rozpore so samotným zmyslom inštitútu kolektívnej správy, pričom žalovaný spochybnil aj samotné zoznamy, keď uvádza, že nevedno z akých zdrojov tieto vychádzajú, pričom vychádzajúc z inštitútu kolektívnej správy a ustálenej judikatúry pre vznik nároku organizácie kolektívnej správy na domáhanie sa vydania bezdôvodného obohatenia je potrebné preukázanie povinnosti používateľa mať uzatvorenú hromadnú licenčnú zmluvu, pričom je postačujúce keď organizácia kolektívnej správy preukáže aspoň druhovo akých nositeľov práv zastupuje a že dochádzalo alebo aspoň s pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou dochádzalo k produkcii diel autorov zastupovaných danou organizáciou kolektívnej správy. Poukázal na skutočnosť, že keď predložil súdu na CD nosiči zoznam predmetov ochrany, ktoré boli súčasťou TV vysielania na vybraných slovenských staniciach, tak žalovaný namietol, že v týchto zoznamoch našiel diela slovenských autorov, ktorí nie sú uvedení v zozname autorov a nositeľov práv zastupovaných žalobcom na zmluvnom základe. Uviedol, že ako organizácia kolektívnej správy vykonávajúca správu majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia, vedie celkové štatistiky použitia týchto diel slúžiace ako podklad pre

rozúčtovanie príjmov za použitie diel káblovou retransmisiou, čo je odbor použitia spadajúci pod povinnú kolektívnu správu, kedy v zmysle jeho interného predpisu - Rozúčtovacieho poriadku, sa odmeny a príjmy z bezdôvodného obohatenia vybraté za verejný prenos prostredníctvom technických zariadení rozúčtovávajú podľa zásad platných pre rozúčtovanie odmien a príjmov z bezdôvodného obohatenia vybratých za káblovú retransmisiu s tým, že príjmy za tzv. ďalší verejný prenos sa priradia k vybratým odmenám za použitie diel káblovou retransmisiou, keď Rozúčtovací poriadok ako jeho interný predpis je schvaľovaný najvyšším orgánom, t. j. Valným zhromaždením a v zmysle § 80 ods. 3 písm. g) Autorského zákona bol predložený MK SR v žiadosti o udelenie oprávnenia a v súlade s požiadavkou transparentnosti musí byť a aj bol a je verejne dostupný na jeho webovej stránke, pričom spôsob, akým sa autori a nositelia práv rozhodli po vybratí odmien a bezdôvodného obohatenia nakladať s týmito prostriedkami, teda spôsob ich rozúčtovania a vyplácania, je ich súkromnoprávnym nárokom a tento rozhodne nepodlieha kontrole a posudzovaniu žalovaného, a preto aj výška bezdôvodného obohatenia, ktorej sa v konaní domáha tak bola stanovená ako dvojnásobok obvyklej licenčnej odmeny, za ktorú iní používatelia získavali licencie za tých autorov a nositeľov práv, ktorých zastupoval na zmluvnom základe, a takto vyberaná suma sa v zmysle Rozúčtovacieho poriadku rozdeľuje medzi všetkých autorov a nositeľov práv, ktorých diela boli súčasťou verejného prenosu. Zdôraznil, že v priebehu konania opakovane poukázal na inštitút kolektívnej správy a jeho nezastupiteľnú funkciu pri ochrane práv autorov, pričom dané súdne konanie a obrana žalovaného, podriadená snahe legalizovať postavenie neoprávneného používateľa, je vzorovým príkladom nutnosti kolektívnej správy práv a vysokej ochrany autorských práv. K tvrdeniu žalovaného v odvolaní, že od počiatku tvrdil a tvrdí, že v prípade audiovizuálnych diel nevykonávajú majetkové práva autori ale producenti, prípadne vysielatelia žalobca uviedol, že tvrdenia žalovaného sa v tejto oblasti v priebehu konania postupne vyvíjali, keď v podaniach najprv uvádzal „Nie je teda vylúčené, že nositelia práv vykonávajú tieto svoje majetkové práva sami a z toho dôvodu len oni jediní sa tak aj môžu vo vlastnom mene domáhať vydania bezdôvodného obohatenia, ak ich autorské dielo bolo neoprávnené žalovaným použité.“, tiež uvádzal, že „je dôvodné predpokladať s odkazom na 55 ods. 2 Autorského zákona, že oprávnenými na vydanie bezdôvodného sú práve producenti originálov audiovizuálnych diel“, neskôr v priebehu konania už žalovaný tvrdil, že autori a nositelia práv v prípade audiovizuálnych diel nie sú nositeľmi majetkových práv, nemajú vôbec právo udeľovať súhlas na použitie diel a takisto nemajú nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia a napokon, že producenti alebo vysielatelia uzatvárajú s autormi zmluvy s výhradnými licenčnými doložkami a že ide v týchto prípadoch o tzv. spoločné dielo, z čoho vyplýva, že žalovaný súdu ponúka taký výklad autorských práv, keď audiovizuálne dielo definuje ako spoločné dielo s tým, že takéto dielo je v právnom režime zamestnaneckého diela. Uviedol, že audiovizuálne dielo je nesporne osobitným druhom diela spoluautorov (§ 5 ods. 2 Autorského zákona), avšak nie je spoločným dielom (§ 10 Autorského zákona), ako to pod snahou uprieť autorom ich základné majetkové práva, prezentuje žalovaný s tým, že v zmysle preukázaného oprávnenia Ministerstva kultúry SR má postavenie organizácie kolektívnej správy, ktorá na základe priameho mandátu vyplývajúceho z oprávnenia („výkon majetkových práv autorov a iných nositeľov práv“) vykonáva dobrovoľnú kolektívnu správu práv autorov, ktorí sú pôvodnými nositeľmi práv k audiovizuálnemu dielu a ako organizácia kolektívnej správy s priamym mandátom pôvodných nositeľov práv, je žalobca primárne a priamo legitimovaný na uzatváranie hromadných licenčných zmlúv s používateľmi a aktívne legitimovaný pri súdnom uplatňovaní majetkových práv autorov a iných nositeľov práv. Namietol, že nakoľko nie každý zo zvukovoobrazových záznamov je však audiovizuálne dielo a nie každý výrobca zvukovoobrazového záznamu je výrobcom originálu audiovizuálneho diela, a preto ak žalovaný prisudzuje na základe predložených zmlúv medzi RTVS a autormi prekladu a/alebo úpravy dialógov RTVS postavenie nositeľa majetkových práv autorov a postavenie producenta, tak tak činí bez opory v Autorskom zákone, keďže autorom audiovizuálneho diela je najmä režisér, scenárista, autor literárnej predlohy, animátor, autor dialógov. K 6 - tim zmluvám, ktoré žalovaný predložil uviedol, že z nich vyplýva, že sa autori zaviazali pre RTVS vyhotoviť pre už existujúce audiovizuálne dielo preklad, prípadne úpravu dialógov, avšak samotný dabing nie je audiovizuálne dielo a RTVS nie je výrobcom prvého originálu audiovizuálneho diela, a preto môže mať RTVS a aj má iba postavenie výrobcu zvukového záznamu, prípadne zvukovo-obrazového záznamu a tomu zodpovedajúce práva a v zmysle uvedeného nie je RTVS producentom, pričom podľa predložených zmlúv by mala RTVS dokonca ako výrobca zvukovoobrazového záznamu získať licenciu aj na káblovú retransmisiu, čo je v priamom rozpore s Autorským zákonom, keďže káblová retransmisia patrila a patrí do povinnej kolektívnej správy práv. Poukázal na skutočnosť, že licenčné odmeny, ktoré mu používatelia na základe hromadnej licenčnej zmluvy uhrádzajú v prípade verejného prenosu technickými prostriedkami sú stanovené paušálnou sumou, kedy predom nie je známe ktorému nositeľovi práv a za použitie ktorých diel bude vyplatená, pričom samotné rozdeľovanie odmien je už na jeho ľarchu a

zodpovednosť s tým, že odmeny z verejného prenosu technickými prostriedkami sa rozdeľujú tak, že sa priradujú k odmenám za káblovú retransmisiu, čo je povinná kolektívna správa a nakoľko žalovaný v roku 2015 realizoval verejný prenos technickými prostriedkami, bolo teda jeho povinnosťou uzavrieť s ním hromadnú licenčnú zmluvu pred začatím verejného prenosu, keďže si však svoju povinnosť nesplnil, je povinný vydať bezdôvodné obohatenie vo výške obvyklej licenčnej odmeny, a preto žalovaným predložených 6 zmlúv, tak nemá pre posúdenie jeho nároku aj z tohto dôvodu žiadnu relevanciu. K tvrdeniu žalovaného v odvolaní, že autori „dostávajú „za to isté“ zaplatené dvakrát, žalobca uviedol, že opomína, že autori majú právo udeľovať súhlas na každé použitie diela a majú nárok na odmenu za každé použitie diela, a opomína, že použitie diela v audiovizuálnom diele je jeden spôsob použitia, vysielanie diela je ďalší spôsob použitia diela, káblová retransmisia je tiež jedným zo spôsobom použitia diela a verejný prenos technickými prostriedkami je ďalším samostatným spôsobom použitia diela, a preto uzatvára licenčné zmluvy s vysielateľmi, s káblovými operátormi a aj s používateľmi - prevádzkovateľmi ubytovacích zariadení. Pre doplnenie žalobca uviedol, že ak by sa výrobca originálu audiovizuálneho diela oprávneného k výkonu majetkových práv autora, alebo aj samotný autor alebo iný nositeľ práva, obrátil na žalovaného ako neoprávneného používateľa s nárokom o vydanie bezdôvodného obohatenia, tak nemôže nastať situácia, že by došlo k dvojitému plneniu za použitie jedného a toho istého predmetu ochrany s tým, že sa sice v tomto konaní domáha vydania bezdôvodného obohatenia vo vlastnom mene ale v prospech nositeľa práv a plnením jemu ako žalobcovi zaniká povinnosť žalovaného plniť inému zástupcovi nositeľa práv alebo aj priamo samotnému nositeľovi práv, ktorý by sa takéhoto plnenia domáhal. K predloženému rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 19Ca/4/2017 žalovaným na podporu jeho tvrdenia, že v prípade audiovizuálnych diel nevykonávajú majetkové práva autori ale producenti, žalobca uviedol, že k dnešnému dňu je JUDr. Barbora Sopková jedinou sudkyňou v SR, ktorá prezentuje taký právny názor, že nie sú to autori audiovizuálnych diel ktorí vykonávajú svoje majetkové práva, avšak na základe akých úvah, akých konkrétnych ustanovení a ktorých právnych predpisov dospela sudkyňa JUDr. Barbora Sopková k takémuto právnemu záveru, ktorý je v rozpore s právnymi posúdeniami iných súdov, sa z daného rozsudku nedá zistiť. Žalobca predložil súdu svoje odvolanie voči predmetnému rozsudku (uvedený rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 19Ca/4/2017 bol v odvolacom konaní zrušený uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 16Co/217/2018 a vec bola vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie). Žalobca vo svojom vyjadrení ďalej poukázal na skutočnosť, že právny zástupca žalovaného, ktorý je aj právnym zástupcom ZHR SR, uvedené ponímanie autorských práv uplatňuje iba voči nemu, voči iným organizáciám kolektívnej správy - SOZA a SLOVGRAM nie, pričom s týmito organizáciami uzatvoril Zväz hotelov a reštaurácií SR kolektívne licenčné zmluvy nielen pre rok 2015 ale aj pre rok 2016 a 2017, na základe ktorých jeho členovia získali súhlasy nositeľov práv na používanie predmetov ochrany verejným prenosom, avšak niet pochybností, že predmety ochrany spravované uvedenými organizáciami kolektívnej správy sú takisto súčasťou audiovizuálnych diel tvoriacich súčasť vysielania, keď žalovaný navyše nemohol z verejného prenosu technickými prostriedkami realizovaného v zmysle zmlúv so SOZA a SLOVGRAM žiadnym spôsobom vyňať diela literárne, dramatické, hudobnodramatické, choreografické, audiovizuálne, fotografické, výtvarného umenia, architektonické a úžitkového umenia, a teda nepoužívať ich, a preto je isté, že k používaniu uvedených predmetov ochrany verejným prenosom technickými zariadeniami, bez ktorých verejný prenos nemôže ani existovať, došlo a ako bolo preukázané, je to práve žalobca, ktorý je oprávnený k poskytnutiu licencie na používanie týchto druhov predmetov ochrany verejným prenosom technickými prostriedkami. K tvrdeniu žalovaného, že zmluvy o zastupovaní s nositeľmi práv, ktoré založil do spisu a recipročná zmluva sú absolútne neplatnými právnymi úkonmi, žalobca uviedol, že predmetné zmluvy sú platné, účastníci týchto zmlúv sa nimi riadia a za platné ich považovalo aj Ministerstvo kultúry SR, keď mu boli predkladané v súvislosti s konaním o vydanie oprávnenia, pričom o žiadnej z predložených zmlúv nebolo právoplatne rozhodnuté, že je neplatná, ani sa nevedie a ani nikdy nevedlo žiadne konanie o určenie ich neplatnosti. K tvrdeniu žalovaného, že sa mu nepodarilo preukázať tzv. novú verejnosť, keďže nepreukázal (a ani netvrdil), že by mal žalovaný vo svojom hotelovom zariadení počas žalovaného obdobia ubytovaného čo i len jedného hosťa, a to čo i len na jednu noc, žalobca uviedol, že už v žalobe uviedol, že žalovaný je prevádzkovateľ ubytovacieho zariadenia Hotel Boboty, že poskytuje svojim zákazníkom ubytovacie služby a že žalovaný v ním prevádzkovanom zariadení realizoval v r. 2015 verejný prenos technickými zariadeniami, pričom prevádzkovanie ubytovacieho zariadenia a poskytovanie ubytovacích služieb nesporne znamená ubytovanie hostí, keď žalovaný nespochybnil, že v r. 2015 prevádzkoval ubytovacie zariadenie Hotel Boboty a v rámci svojej obrany sa v odvolaní snaží presvedčiť súd o zjavnom nezmysle, že aj keď celý rok prevádzkoval ubytovacie zariadenie tak to ešte neznamená, že by sa v jeho ubytovacom zariadení ubytoval čo i len jeden hosť

čo i len jednu noc. Pokiaľ ide o ďalší verejný prenos a jeho ponímanie Súdny dvorom EÚ, žalobca uviedol, že v konaní poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 07. decembra 2006 vo veci Sociedad General de Autores y Editores De Espana (SGAE) c/a Rafael Hoteles SA, sp. zn. C-306/0, na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 12. marca 2012 vo veci Phonographic Performance (Ireland) limited proti Írsku, sp. zn. C-162/10 a na Uznesenie Súdneho dvora EÚ C-136/09 z 18. marca 2010 vo veci Organismos Sillogikis Diacheirisis Theatrikon kai Optikoakoustikon Ergon c/a Divani Akropolis Anonimi Xenocheaki kai Touristiki Etairai. K poukázaniu žalovaným na rozsudok Súdneho dvora EÚ sp. zn. C-135/10 vo veci SCF c/a Marco Del Corso z 15. 03. 2012 a k námietke žalovaného, že v jeho prípade v zmysle tohto rozsudku nebola splnená podmienka „verejnosti“ žalobca uviedol, že predmetom konania pred Súdny dvorom EÚ sp. zn. C-135/10 bola otázka, či v prípade poskytovania hudobnej kulisy v čakárni zubného lekára dochádza k ďalšiemu verejnému prenosu s tým, že poukázal na bod 82 uvedeného rozsudku, kedy Súdny dvor EÚ výslovne uvádza, že zdôrazňuje nezastupiteľnú úlohu používateľa a že už rozhodol, že pokiaľ ide o prevádzkovateľa hotelového zariadenia a kaviarne, ten uskutočňuje prenos v zmysle článku 3 ods. smernice 2001/29 a Súdny dvor sa v tomto sa v tomto rozsudku tiež výslovne odvoláva na rozsudok Súdneho dvora EÚ sp. zn. C-306/05 zo dňa 07. decembra 2006 vo veci Sociedad General de Autores y Editores De Espana (SGAE) c/a Rafael Hoteles SA, na ktorý vo svojich podaniach už opakovane poukázal. Uviedol, že v ten istý deň ako Súdny dvor rozhodol vo veci SCF c/a Marco Del Corso, sp. zn. C-135/10, teda dňa 15. marca 2012, rozhodoval aj vo veci verejného prenosu v ubytovacích zariadeniach, kedy prijal vyššie uvedený rozsudok sp. zn. EÚ C-162/10 vo veci Phonographic Performance (Ireland) limited proti Írsku, v ktorom sa Súdny dvor EÚ opätovne zaoberá pojmom verejný a verejný prenos, kedy jeho stanovisko je rovnaké ako v predchádzajúcich rozhodnutiach a v bode 42 koná záver: Súdny dvor už rozhodol, že hostia hotelového zariadenia predstavujú celkom významný počet osôb, takže sa musia považovať za verejnosť a Súdny dvor aj v tomto rozsudku odkázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ C-306/05. Žalobca namietol, že skutočnosť, že sa súd prvej inštancie podrobne nezaoberal žalovaného zjavne neudržateľnými interpretáciami judikatúry Súdneho dvora EÚ nemožno považovať za vadu rozsudku, ako sa to snaží žalovaný interpretovať, nakoľko v konaní preukázal, že žalovaný realizoval vo svojom ubytovacom zariadení verejný prenos technickými zariadeniami, a to verejnými vyhláseniami žalovaného a aj Príkaznou zmluvou uzatvorenou medzi žalovaným a ZHR SR s tým, že žalovaný prostredníctvom ZHR SR uzatvoril zmluvy, ktorými získal pre rok 2015 súhlas na používanie predmetov ochrany formou verejného prenosu technickými zariadeniami so SOZA a SLOVGRAM a OZIS, čo v konaní nespochybnil, a týmito zmluvami získal súhlas týchto organizácií na používanie predmetov ochrany nimi kolektívne spravovanými, pričom podstatou verejného prenosu však sú nesporne predmety ochrany spravované práve ním ako žalobcom, kedy ich vyňatie z verejného prenosu ani technicky nie je možné. K tvrdeniu žalovaného, že si uplatňuje iba teoretický prospech a že rozsah bezdôvodného obohatenia závisí s obsadenosťou hotela žalovaného, žalobca uviedol, že sa v konaní domáha vydania bezdôvodného obohatenia z toho titulu, že žalovaný realizoval vo svojom zariadení verejný prenos technickými prostriedkami bez získania predchádzajúceho súhlasu nositeľov práv, teda bez licencie, čím zasiahol neoprávnene do autorských práv a kedy výška bezdôvodného obohatenia sa odvíja od licenčnej odmeny, ktorú by za získanie danej licencie žalovaný zaplatil. K preukázaniu obsadenosti ubytovacieho zariadenia žalovaného uviedol, že Autorský zákon prísne rozlišuje medzi autorským právom a právami súvisiacimi s autorským právom a zároveň rozlišuje nároky na odmenu autorov a na tzv. primeranú odmenu, t. j. odmenu nositeľov práv súvisiacich s autorským právom, keď zatiaľ čo autori predom udeľujú súhlas na použitie ich diel licenčnou zmluvou za licenčnú odmenu, tak nositelia práv súvisiacich s autorským právom uzatvárajú zmluvu o primeranej odmene a vzniká im nárok na tzv. primeranú odmenu, teda na odmenu za skutočné použitie predmetov ochrany bez toho, aby udeľovali licenciu s tým, že licenčná odmena sa týka nositeľov práv zastúpených SOZA a ním, nakoľko títo zastupujú autorov, a preto títo nezohľadňujú obsadenosť ubytovacieho zariadenia, čo žalovaný pri SOZA akceptuje ale pri ňom namieta. Poukázal na skutočnosť, že v prípade zistenia neoprávneného zásahu do práv autora má tento podľa § 56 ods. 1 písm. g) Autorského zákona nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške dvojnásobku obvyklej licenčnej odmeny, pričom v konaní preukázal, že iní používatelia uzatvárali licenčné zmluvy, v ktorých bola licenčná odmena dohodnutá podľa jeho sadzovníka autorských odmien za použitie literárnych, dramatických, hudobnodramatických, choreografických a audiovizuálnych diel účinného od 01. 01. 2015 a že obsadenosť ubytovacieho zariadenia nebolo kritérium pre podľa sadzovníka dohodnutú licenčnú odmenu, teda nebolo obvyklé takéto kritérium zohľadňovať, a preto obsadenosť ubytovacieho zariadenia žalovaného v r. 2015 tak nemá právnu relevanciu pre určenie výšky nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorého sa v konaní domáha. Uviedol, že pokiaľ by súd takto určenú obvyklú odmenu neakceptoval,

tak by poskytol žalovanému neoprávnenú výhodu a svojim rozhodnutím by tiež poprel jeho povinnosť postupovať voči všetkým používateľom za rovnakých podmienok a opätovne poukázal aj na rozsudok SD EÚ, sp. zn. C-367/2015 z 27. 01. 2017 v právnej veci Stowarzyszenie Olawska Telewizja Kablowa proti Stowarzyszenie Filmowców Polskich a zdôraznil, že žiadny z rozsudkov SD EÚ nepojednáva a neurčuje pravidlá stanovenia spôsobu výpočtu výšky licenčnej odmeny ako to v rozpore s jednotlivými rozhodnutiami SD EÚ žalovaný účelovo prezentuje, a preto ak sa domáha vydania bezdôvodného obohatenia vo výške dvojnásobku licenčnej odmeny, za akú v danom čase za dané použitie predmetoch ochrany získavali licenciu iní používatelia, tak sa domáha nároku v súlade s aplikovateľnou právnou úpravou. K námietke žalovaného v podanom odvolaní, že súd prvej inštancie vyhodnotil dôkaz predložený žalovaným - porovnávaciu štúdiu „Analýza licenčných platieb v hotelových a reštauračných zariadeniach kolektívnym správcom vo vybraných krajinách Európy zo dňa 12. 09. 2016 (ďalej len Analýza) uviedol, že Analýzu vypracovala spoločnosť KPMG Česká republika, s.r.o. na základe objednávky ZHR SR a samotní autori označujú materiál ako „štúdiu“, pričom uvádzajú, že jej cieľom je „analyzovať spôsob a výšku úhrady poplatku kolektívnym správcom vo vybraných krajinách Európy a na základe multikriteriálnej kalkulácie navrhnúť vhodnú výšku poplatku odvádzaných hotelovými a reštauračnými zariadeniami kolektívnym správcom.“ s tým, že je toho názoru, že Analýza, ktorá by mala dať ZHR SR odpoveď na otázku „aká je vhodná výška poplatku“, nemôže byť relevantná pre zisťovanie výšky odmeny, ktorá bola obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do práv, pričom Analýza neobsahuje ani jediný dôkaz o tom, za akú odmenu skutočne bola používateľom daného druhu diel, ku ktorým vykonáva kolektívnu správu, poskytovaná v r. 2015 licencia na používanie formou verejného prenosu, pričom obvyklá odmena môže byť len taká, za akú v rozhodnom období skutočne boli poskytované licencie iným používateľom a za akú používatelia získavali licenciu. Uviedol, že založil do spisu všetky hromadné licenčné zmluvy, ktoré uzatvoril v roku 2015 a ktorými poskytol licencie na ďalší verejný prenos a je z nich nesporné, že iní používatelia získavali na dané použitie daných predmetov ochrany v r. 2015 licenčné zmluvy, v ktorých bola licenčná odmena dohodnutá podľa Sadzobníka autorských odmien za použitie literárnych, dramatických, hudobnodramatických, choreografických a audiovizuálnych diel účinný od 01. 01. 2015, pričom nerešpektovanie takejto dohodnutej odmeny ako obvyklej odmeny by znamenalo poskytnutie neoprávnenej výhody pre porušovateľov autorských práv oproti takým používateľom, ktorí si plnia svoje povinnosti, keď odmeny platné podľa jeho sadzobníka platné od 01. 01. 2015 sú platné v rovnakej výške aj k dnešnému dňu, pričom rešpektujúc jeho sadzobník uzatvorilo za rok 2015 s ním 218 používateľov hromadné licenčné zmluvy a 389 používateľov dohody o urovaní, v r. 2016 uzatvorilo za uvedené licenčné odmeny 300 používateľov rozšírené hromadné licenčné zmluvy a 275 používateľov dohody o urovaní, v r. 2017 uzatvorilo 645 používateľov rozšírené hromadné licenčné zmluvy a 291 používateľov dohody o urovaní, v r. 2018 uzatvorilo 700 používateľov rozšírené hromadné licenčné zmluvy za rovnaké licenčné odmeny, z čoho je zrejmé, že iní používatelia, na rozdiel od žalovaného, ktorý vedome, sústavne a dlhodobo neoprávnenne zasahuje do práv autorov, považujú sadzobník za primeraný, oprávnený a opodstatnený. Žalobca v dôvodoch svojho vyjadrenia k odvolaniu žalovaného ďalej uviedol, že žalovaný v duchu namietania všetkého, čo uviedol a/alebo predložil v konaní, v odvolaní uvádza, že zmluvy, ktoré založil do spisu sú absolútne neplatné a preto ani nepreukazujú výšku obvyklej odmeny a dôrazne namietol tvrdenie žalovaného o absolútnej neplatnosti hromadných licenčných zmlúv, ktoré uzavrel s dobromyseľnými používateľmi predmetov ochrany v roku 2015. K námietke žalovaného vyčítajúceho súdu prvej inštancie porušenie ustanovenia § 162 ods. 1 písm. a) C. s. p., keď konanie neprerušil, hoci tak obligatórne musel urobiť a k predloženým uzneseniam Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 13Cob/45/2018, Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 15Ca/18/2017 - 138 (číslo konania, pozn. odvolacieho súdu), Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 15Ca/2/2017, a k tvrdeniu žalovaného, že súd prvej inštancie mal postupovať podľa § 158 C. s. p. a aplikovať čl. 101 a 102 Zmluvy o fungovaní Európskej únie žalobca uviedol, že predmetom tohto súdneho konania je vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorého výška sa odvíja od odmeny obvyklej za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do práva, a preto súd v konaní zisťoval aká odmena bola obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do práva s tým, že predmetom tohto konania nie je rozhodovanie o tom, či porušil pri zostavovaní svojho Sadzobníka predpisy o ochrane hospodárskej súťaže a teda súd pri rozhodovaní nepoužil predpisy o ochrane hospodárskej súťaže platné v SR, a preto ani neprichádza zo strany konajúceho súdu do úvahy použitie čl. 101 a 102 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a teda nie je povinnosťou súdu oznamovať prebiehanie tohto konania Európskej komisii. Poukázal na skutočnosť, že žalovaný v snahe presvedčiť súd, že má povinnosť podľa § 158 C. s. p., citoval v odvolaní jednotlivé body z rozsudku Súdneho dvora EÚ sp.zn. C-177/16, kedy však opomenul uviesť

základnú skutočnosť, a to, že predmetný rozsudok bol vydaný v rámci sporu vedeného pred Najvyšším súdom, správnym kolégiom, Lotyšsko medzi organizáciou kolektívnej správy AKKA/LAA a Radou pre hospodársku súťaž, Lotyšsko, ktorý sa týkal pokuty uloženej organizácii kolektívnej správy z dôvodu zneužitia dominantného postavenia, pričom je nesporné, že predmetom takéhoto konania boli predpisy o hospodárskej súťaži, čo však nie je prípad prejednávany v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia a namietol, že žalovaný s odkazom na rozsudok vo veci C-177/16 dokonca arbitrárne modifikuje § 151 ods. 2 C. s. p., s čím sa nestotožnil. Uviedol, že trvá na tom, že rozhodnutie súdu o výške bezdôvodného obohatenia podľa § 56 ods. 1 písm. g) Autorského zákona ako dvojnásobku licenčnej odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do tohto práva, nie je v žiadnom prípade závislé od odpovede na otázku, či z jeho strany prišlo k porušeniu zákazu zneužitia dominantného postavenia na trhu, nakoľko ak by aj PMÚ SR hypoteticky rozhodol, že zneužil dominantné postavenie na trhu, nemôže to viesť k strate práva na súdnu ochranu ako to žalovaný prezentuje, nakoľko to nebude mať vplyv na určenie výšky obvyklej odmeny v danom čase a pokiaľ by PMÚ SR hypoteticky rozhodol, že zneužil dominantné postavenie na trhu, tak by mal možnosť uložiť mu sankcie v zmysle zákona č. 136/2001 Z. z., avšak pre rozhodnutie súdu vo veci samej bolo relevantné dokazovanie zamerané na zistenie obvyklej odmeny. K žiadosti žalovaného o prieskum výrokov II. a III. rozsudku žalobca uviedol, že v odvolaní neuvádza dôvody, pre ktoré žiada ich preskúmanie. Žalobca ďalej uviedol, že v konaní preukázal aktívnu vecnú legitímáciu, existenciu ďalšieho verejného prenosu v ubytovacom zariadení žalovaného ako aj výšku obvyklej odmeny, od ktorej sa odvíja výška bezdôvodného obohatenia, teda všetky žalovaným uvádzané dôvody odvolania s tým, že všeobecné súdy v 97 rozsudkoch (z toho 81 riadnych rozsudkov a 16 rozsudkov pre zmeškanie) v skutkovo a právne obdobných konaniach mali za nepochybné, že je aktívne vecne legitímovaný a preukázaná odmena uvedená v sadzobníku bola zvyčajnou, resp. obvyklou odmenou, a preto žalobe vyhovel, pričom k dnešnému dňu bolo vydaných 20 rozsudkov odvolacích súdov, ktorými boli vyhovujúce rozhodnutia súdov prvej inštancie potvrdené (rozsudky, ktoré vydal Krajský súd v Banskej Bystrici, sp. zn. 41Cob/131/2017, sp. zn. 16Co/168/2017, sp. zn. 12Co/339/2017, sp. zn. 16Co/56/2018, sp. zn. 41Cob/83/2016, sp. zn. 11Co/73/2018, sp. zn. 11Co/47/2018, sp. zn. 41Cob/225/2017, Krajský súd v Trenčíne, sp. zn. 4Co/103/2017, sp. zn. 19Co/84/2018, Krajský súd v Bratislave, sp. zn. 6Co/232/2017, sp. zn. 4Cob/231/2017, sp. zn. 3Cob/233/2017, Krajský súd v Prešove, sp. zn. 1Cob/58/2017, sp. zn. 25Co/80/2017, Krajský súd v Trnave, sp. zn. 24Co/130/2018, Krajský súd v Žiline, 10Co/16/2018, sp. zn. 9Co/64/2018, 9Co/95/2018, Krajský súd v Nitre, sp. zn. 26Cb/40/2018, sp. zn. 9Co/95/2018) a zároveň odkázal aj na verejne dostupnú informáciu Asociácie hotelov a reštaurácií Slovenska (predchádzajúci názov ZHR SR), z ktorej vyplýva, že za svojich členov, ktorých zastupuje na základe Príkaznej zmluvy (čo je aj prípad žalovaného) s ním uzavrel pre rok 2017 dohodu o urovaní, pričom pri uzatváraní tejto dohody bol rešpektovaný jeho Sadzobník a dohoda sa vzťahuje aj na žalovaného, ktorý rovnako ako v r. 2015, 2016 aj v r. 2017 vykonával verejný prenos technickými zariadeniami v ním prevádzkovaných ubytovacích zariadeniach a svoje povinnosti voči nemu za r. 2017 z používania predmetov ochrany, ktoré spravuje, si tak žalovaný splnil. K všeobecnému konštatovaniu žalovaného v odvolaní, že odôvodnenie písomného vyhotovenia rozhodnutia súdu musí obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozhodnutia a v odôvodnení svojho rozhodnutia sa musí súd vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami, že rozhodnutie súdu musí byť preskúmateľné, žalobca uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie spĺňa všetky atribúty vyžadované pre riadne odôvodnenie rozhodnutie súdu a dáva odpoveď na otázku, akými právnymi úvahami sa riadil súd a na základe akých úvah rozhodol a žalovanému tak nebola odňatá možnosť konať pred súdom. Poukázal na skutočnosť, že v konaní bolo preukázané, že zo strany žalovaného dochádzalo v r. 2015 k vedomému zásahu do výhradných autorských práv autorov a nositeľov, ktorých zastupuje, pričom žalovaný tak konal rovnako aj v r. 2016, kedy voči žalovanému takisto podal žalobu s tým, že aj v r. 2017 žalovaný rovnakým spôsobom zasahoval do práv autorov, ktorých zastupuje, kedy však ako člen Asociácie hotelov a reštaurácií Slovenska (pôvodne názvom ZHR SR), svoje povinnosti prostredníctvom Asociácie hotelov a reštaurácií Slovenska vysporiadal a uzavrel s ním dohodu o urovaní.

4.

Žalovaný, ktorému bolo vyjadrenie žalobcu k jeho odvolaniu doručené dňa 28. 06. 2019, sa k nemu v stanovenej lehote nevyjadril.

5.

Odvolací súd preskúmal vec viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania podľa ust. § 379 a ust. § 380 ods. 1 C. s. p., túto prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (ust. § 385 ods. 1 C. s. p.) a rozsudok verejne vyhlásil dňa 30. júla 2020 podľa ust. § 378 ods. 1 v spojení s ust. §

219 ods. 3 C. s. p., viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (ust. § 383 C. s. p.), pričom o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu a ich právni zástupcovia upovedomení zákonným spôsobom.

6.

K tvrdeniu žalovaného v podanom odvolaní, že rozhodnutie súdu prvej inštancie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ C. s. p.), odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

7.

Odvolací súd rozsudok v jeho napadnutých výrokoch ako vecne správny potvrdil, pretože súd prvej inštancie vo veci samej riadne zistil skutkový stav, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 ods. 1 C. s. p.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozsudku aj náležite odôvodnil (§ 220 ods. 2 C. s. p.).

8.

K odvolacím námietkam žalovaného o nesprávnych skutkových záveroch prvoinštančného súdu odvolací súd uvádza, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov), by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Podľa § 191 C. s. p., dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť; uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov a len vo výnimočných prípadoch zákon súdu ukladá určité obmedzenia pri hodnotení dôkazov (napr. § 192, § 193, § 205 C. s. p.). Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ust. § 220 ods. 2 C. s. p., podľa ktorého má súd uviesť, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný, a aké prostriedky procesnej obrany použil, stručne a výstižne vysvetliť, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkázať na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd má povinnosť dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti. V posudzovanej veci súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj podrobne a presvedčivo odôvodnil; z odôvodnenia rozhodnutia presne, zrozumiteľne a určite vyplývajú v logickej nadväznosti a s hodnotiacou väzbou k jednotlivým dôkazom skutkové zistenia, ktoré v súhrne vytvárajú skutkový nález súdu. Okolnosti namietané žalovaným v podanom odvolaní vo vzťahu k spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou prvoinštančného súdu. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, tzn. aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami, a ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov.

9.

Odvolací súd sa stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie a jeho rozhodnutie považuje za logické, presvedčivé a zrozumiteľné, pričom je nutné zdôrazniť, že rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami sporových strán (v tomto prípade žalovaných), ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného, a teda riadne odôvodneného rozhodnutia, pričom sporovým stranám nemusí dať odpoveď na všetky otázky nimi nastolené, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu bolo realizované základné právo strany sporu na spravodlivý proces. Obsahom základného práva na spravodlivý proces nie je ani právo na rozhodnutie v súlade s právnym

názorom sporovej strany, resp. právo na úspech v konaní. V nadväznosti na uvedené odvolací súd opätovne konštatuje, že prvoinštančný súd sa vyššie uvedenými zásadami riadil a svoje rozhodnutie náležite, podrobne a najmä presvedčivo odôvodnil (v súlade s ust. § 220 ods. 2 C. s. p.), pričom sa dostatočne vysporiadal so všetkými pre rozhodnutie vo veci podstatnými skutočnosťami, resp. so všetkými námietkami žalovaného, ktoré v konaní prezentoval, a preto sa nestotožnil s jeho tvrdením, že napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný, nakoľko z hľadiska zákonom vyžadovaných náležitostí na riadne odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie (§ 220 ods. 2 C. s. p.) možno konštatovať, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia spĺňa tieto zákonom vyžadované náležitosti. Z jeho obsahu je zrejmé, čoho sa žalobca predmetnou žalobou domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy na preukázanie svojich tvrdení označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia jasne a výstižne vysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán sporu, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, ktoré dôkazy vykonal a ako ich vyhodnotil a ako vec právne posúdil, ako aj všetky podstatné dôvody, pre ktoré rozhodol spôsobom uvedeným v napadnutom rozsudku, a preto odvolateľ nedôvodne namietal nedostatok odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd zároveň, poukazujúc na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04 uvádza, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (podobne aj rozhodnutia IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 112/05). Napokon aj Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre uvádza, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú; článok 6 ods. 1 dohovoru však nemožno chápať tak, že vyžaduje podrobnú odpoveď na každý argument, pričom odvolací súd sa pri zamietnutí odvolania môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia rozhodnutia nižšieho súdu (García Ruiz proti Španielsku zo dňa 21. januára 1999, Van de Hurk proti Holandsku zo dňa 19. apríla 1994).

10.

Predmetom odvolacieho prieskumu je posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým žalobe žalobcu domáhajúceho sa voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia titulom neoprávneného zásahu do autorských práv verejným prenosom prostredníctvom technických zariadení v ubytovacom zariadení žalovaného v čase od 01. 01. 2015 do 31. 12. 2015 v zmysle zákona č. 618/2003 Z. z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom (Autorský zákon), vyhovel.

11.

Z obsahu spisu vyplýva, že súd prvej inštancie vykonal rozsiahle a navrhované dokazovanie, ktoré bolo potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností významných pre posúdenie dôvodnosti podanej žaloby, zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s § 191 C. s. p. dospel k správny skutkovým záverom a na ich základe následne vyvodil aj správny právny záver, keď na prejednávany prípad použil ustanovenia § 190 ods. 1 zákona č. 185/2015 Z. z., Autorský zákon, účinný od 01. 01. 2016, § 5 ods. 14, § 18 ods. 2 písm. h/, § 48 ods. 1, § 56 ods. 1 písm. g/, § 57 ods. 1, § 78 ods. 1, ods. 5, § 79 ods. 1, § 81 ods. 1 písm. h/, d/, i/, j/, § 84 ods. 1 Autorského zákona a správne ustálil, že žalobca je v konaní aktívne vecne legitimovaný, že žalovaný neoprávnené v žalovanom období zasahoval do autorských práv, a preto je povinný vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške dvojnásobku odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do týchto práv a zároveň považuje odvolací súd za nutné uviesť, že svoje zistenia a závery, pre ktoré žalobe vyhovel, súd prvej inštancie aj riadne odôvodnil, pričom sa vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami, podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj so všetkými relevantnými argumentmi sporových strán súvisiacimi s predmetom konania.

12.

Odvolací súd k spornej otázke v posudzovanej veci týkajúcej sa vecnej aktívnej legitimácie žalobcu v konaní, keď podľa názoru žalovaného v rozhodnom čase nebol oprávnený zastupovať jednotlivých autorov bez preukázania existencie dohôd medzi žalobcom ako organizáciou kolektívnej správy práv a jednotlivými autormi, t. j. nositeľmi práv, považuje za potrebné poukázať na podstatný rozdiel medzi povinnou a dobrovoľnou kolektívnou správou, nakoľko v zmysle ustanovenia § 81 ods. 1 písm. a) Autorského zákona organizácia kolektívnej správy práv bola povinná riadne, s náležitou odbornou starostlivosťou a v rozsahu udeleného oprávnenia zastupovať každého nositeľa práv pri výkone jeho

práva, ktoré spravovala na základe tohto zákona (povinné zastúpenie, ktoré vzniká ex lege); podľa § 81 ods. 1 písm. c) uvedeného zákona bola povinná zastupovať každého nositeľa práv pri výkone jeho práva v rozsahu s ním dohodnutom (dobrovoľné zastúpenie na základe zmluvy). Z uvedeného vyplýva, že organizácia kolektívnej správy práv mala povinnosť zastupovať nositeľov práv, a to za rovnakých podmienok a v rozsahu, ktorý ukladal zákon pri právach povinne kolektívne spravovaných (§ 78 ods. 3 citovaného zákona) alebo v rozsahu dohodnutom v zmluve pri ostatných právach, pri ktorých zákon neustanovoval povinnosť kolektívnej správy. Ustanovenie § 78 ods. 3 Autorského zákona taxatívne vymenúvalo výhradné majetkové práva, ktoré povinne spravovala organizácia kolektívnej správy práv, t. j. nositelia týchto práv si nemohli predmetné práva vykonávať sami vo vlastnej réžii. Povinná kolektívna správa práv na jednej strane obmedzovala nositeľa práv slobodne rozhodnúť o uzavretí licenčnej zmluvy k predmetu autorskoprávnej ochrany, na druhej strane mu však kolektívna správa práv prinášala majetkový prospech, ktorý by sám svojou individuálnou správou nikdy nezískal, pretože sám nebol spôsobilý postihnúť všetky prípady, v ktorých bol predmet autorskoprávnej ochrany použitý. Inak povedané, hospodárske subjekty by využívali jeho diela, umelecké výkony či iné predmety autorskoprávnej ochrany bez toho, že by sa o tom dozvedel, a teda aj bez toho, že by mu bola vyplatená odmena za takéto použitie.

13.

Z obsahu spisu jednoznačne vyplýva, že predmetom konania sú nároky žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia titulom neoprávneného zásahu do autorských práv zo strany žalovaného, a to konkrétne verejným prenosom predmetov ochrany prostredníctvom 174 zvukovoobrazových zariadení bez uzavretia hromadnej licenčnej zmluvy. Verejný prenos resp. káblová retransmisia patrí v zmysle už vyššie citovaného ustanovenia § 78 ods. 3 písm. c) Autorského zákona k povinne kolektívne spravovaným majetkovým právam a je spravovaný organizáciou kolektívnej správy povinne zo zákona bez možnosti voľby oprávnených osôb, a preto súd prvej inštancie postupoval vecne a právne správne, keď aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu považoval za danú a odvolací súd sa s jeho názorom stotožňuje. Navyše, uvedený záver o aktívnej vecnej legitimácii žalobcu podporuje aj ustanovenie § 84 ods. 1 Autorského zákona, podľa ktorého ak používateľ nepreukáže, že nositeľ práv výslovne vylúčil kolektívnu správu svojich práv, a ak bolo v odbore použitia predmetov ochrany udelené oprávnenie podľa § 80, používateľ je povinný plniť svoje povinnosti vyplývajúce z použitia predmetu ochrany prostredníctvom organizácie kolektívnej správy, ktorej bolo udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv vo vymedzenom odbore použitia predmetov ochrany. V zmysle uvedeného je nositeľom dôkazného bremena o skutočnosti, že nositeľ práv výslovne vylúčil kolektívnu správu svojich práv, práve žalovaný, ktorý túto skutočnosť v konaní pred súdom prvej inštancie, ani v odvolacom konaní, nepreukázal. Na základe vyššie uvedených skutočností a citovaných zákonných ustanovení je odvolací súd, zhodne so súdom prvej inštancie, názoru, že žalobca je nositeľom aktívnej vecnej legitimácie v predmetnej právnej veci.

14.

K odvolacej námietke žalovaného týkajúcej sa bezdôvodného obohatenia odvolací súd uvádza, že ak niekto využíva predmety autorskoprávnej ochrany, ku ktorým organizácia kolektívnej správy spravovala práva, bez zmluvy, mala organizácia kolektívnej správy práv povinnosť podľa ustanovenia § 81 ods. 1 písm. i) Autorského zákona domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia proti takémuto užívateľovi, a to aj súdnou cestou. Podmienkou pre vyslovenie nepochybného záveru o bezdôvodnom obohatení je, že musí dôjsť k neoprávnenému výkonu, k výkonu bez právneho dôvodu, kolektívne spravovaného diela.

15.

V konaní nebolo sporným, že žalovaný verejne na svojej webovej stránke deklaroval, že ponúka ubytovanie v hoteli Boboty v Terchovej - Vrátna dolina, keď v izbách tohto ubytovacieho zariadenia dochádzalo k verejnemu prenosu v rozsahu 64 zvukovoobrazových zariadení, čo odvolací súd považuje za dostatočné preukázanie skutočnosti, že v danom prípade došlo k neoprávnenému výkonu kolektívne spravovaného diela, a síce verejnemu prenosu prostredníctvom technických zariadení bez uzavretia hromadnej licenčnej zmluvy so žalobcom.

16.

Odvolací súd nesúhlasí s tvrdením žalovaného v podanom odvolaní, že nepostačuje preukázanie prítomnosti televízneho prijímača v ubytovacom zariadení, nakoľko sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, ktorý v tejto otázke poukázal na základnú právnu definíciu verejného prenosu v zmysle ustanovenia § 5 ods. 14 Autorského zákona a podporne tiež na rozhodnutie Súdneho dvora, podľa ktorého poskytovanie signálu hotelovým zariadením prostredníctvom televíznych prijímačov klientom, ktorí sú ubytovaní v izbách tohto zariadenia, predstavuje nezávisle od používanej techniky prenosu

signálu verejný prenos, a preto bolo v konaní preukázané, že u žalovaného došlo v roku 2015 k verejnému prenosu s tým, že vyžadovanie predloženia akýchkoľvek iných dôkazov verejného prenosu (napr. či došlo skutočne k šíreniu signálu z TV satelitných prijímačov) od žalobcu by bolo neprimerané a ich získanie pre žalobcu reálne nemožné, nad povinnosti vyplývajúce mu z Autorského o zákona.

17.

K určení výšky obvyklej odmeny odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 56 ods. 1 písm. g) Autorského zákona, podľa ktorého autor, do ktorého práva sa neoprávnené zasiahlo alebo ktorého právu hrozí neoprávnený zásah, sa môže domáhať najmä vydania bezdôvodného obohatenia vo výške dvojnásobku odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do tohto práva. Z uvedeného vyplýva, že k obvyklej odmene prináleží autorovi (v posudzovanej veci zastúpenému kolektívnym správcom) ešte jej sankčné zvýšenie na dvojnásobok, a preto neobstojí ani námietka žalovaného, že súd prvej inštancie pri určení bezdôvodného obohatenia vychádzal z obvyklej odmeny, za ktorú žalobca uzatváral licenčné zmluvy v čase neoprávneného zásahu a táto odmena je podľa názoru žalovaného neprimerane vysoká (v porovnaní s odmenou v iných členských štátoch). Iní používatelia tých istých predmetov ochrany na rozdiel od žalovaného odmenu podľa sadzovníka žalobcu považovali za primeranú, keď s ním hromadnú licenčnú zmluvu podpísali (porovnaj napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 101/2011). Členské štáty Európskej únie nemajú zjednotenú cenovú hladinu odmien za využitie predmetov autorských práv, ktorá vzniká v každom štáte samostatne ako určitý kompromis medzi požiadavkami autorov a schopnosťou používateľov predmetu autorskej ochrany. V neprospech žalovaného vyznieva, že pred kolektívnym správcom zatajil využívanie predmetu autorských práv, nakoľko v opačnom prípade by sa mohol zapojiť do procesov obchodného vyjednávania a v prípadnom združení s inými podobnými subjektmi využiť možnosti, ktoré zákonodarca dáva právnickým a fyzickým osobám na presadzovanie ich práv a právom chránených záujmov; napr. aj prostredníctvom žaloby o určení výšky odmeny podľa osobitného predpisu.

18.

K návrhu žalovaného, ktorý predložil v rámci odvolania a ktorým sa domáhal polozenia prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie v znení: „Bráni právo EÚ (predovšetkým čl. 3 ods. 1 smernice 2001/29/ES o zosúladiení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti) tomu, aby každý používateľ predmetu ochrany chráneného autorským právom bol povinný plniť svoje povinnosti v súvislosti s použitím predmetu ochrany organizácii kolektívnej správy bez ohľadu na skutočnosť, či táto organizácia kolektívnej správy disponuje súhlasom nositeľa práv alebo či tento nositeľ práv má vedomosť o skutočnosti, že ho pri výkone jeho výlučných práv zastupuje organizácia kolektívnej správy?“ odvolací súd opätovne uvádza, že Autorský zákon rozlišoval povinnú a dobrovoľnú kolektívnu správu, pričom v ustanovení § 81 ods. 1 písm. a) Autorský zákon uvádza prípady, v ktorých ide o povinnú kolektívnu správu práv. Súdny dvor Európskej únie vykladá výlučne právo Európskej únie, nie je oprávnený poskytovať výklad vnútroštátneho práva, preto návrh žalovaného na polozenie prejudiciálnej otázky odvolací súd nepovažuje za dôvodný. Uvedený postup odvolacieho súdu je deklarovaný aj skutočnosťou, že potvrdzuje vecnú a právnu správnosť napadnutého rozsudku vo veci samej, čím sa stáva vyvolávanie iných konaní mimo rozhodujúceho súdu nadbytočným a je irelevantným a nakoľko odvolací súd nepovažoval za dôvodný návrh žalovaného na polozenie prejudiciálnej otázky, nebolo potrebné rozhodnúť o prerušení konania podľa § 162 ods. 1 písm. c) C. s. p.

19.

Odvolací súd sa zo všetkých uvedených dôvodov v celom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku, spĺňajúceho všetky požiadavky ust. § 220 ods. 2 C. s. p., v ktorom sa aj správne argumentačne vysporiadal so skutkovým stavom i právnym posúdením veci, a nakoľko žalovaný v odvolaní neuviedol žiadne nové skutočnosti, keď iba zopakoval svoje tvrdenia z prvoinštančného konania, ohľadne ktorých však súd prvej inštancie vykonal náležité dokazovanie, a keďže odôvodnenie napadnutého rozsudku obsahuje odpovede na všetky argumenty uvádzané žalovaným v odvolaní a odvolacie námietky nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 a 2 C. s. p.

20.

K návrhu žalovaného v podanom odvolaní podrobiť odvolaciemu prieskumu výroky rozsudku súdu prvej inštancie (výrok I., II. a III.), ktorými jeho návrh na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a), b), c) C. s. p. zamietol, odvolací súd uvádza, že odvolanie je prípustné iba proti uzneseniu, ktorým súd prvej inštancie rozhodol o prerušení konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) C. s. p., avšak žalovaný k

ním tvrdeným odvolacím dôvodom (§ 365 ods. 1 písm. b/, d/, e/, f/, h/ C. s. p.) neuviedol žiadnu právnu argumentáciu, a preto sa nebolo možné v odvolacom konaní týmito dôvodmi zaoberať, nakoľko ak strana sporu iba formálne odcituje odvolací dôvod bez toho, aby ho konkretizovala v súvislosti s napádaným rozhodnutím, a neuvedie konkrétne pochybenia (vadu, skutočnosti), v ktorých má naplnenie odvolacieho dôvodu spočívať, odvolací súd na takýto formálne uplatnený odvolací dôvod neprihliada a v zmysle ust. § 373 ods. 1 veta druhá C. s. p. ani na doplnenie odvolacích dôvodov nevyzýva, pričom v posudzovanej veci odvolací súd existenciu žiadneho odvolacieho dôvodu ani nezistil.

21.

Z obsahu odvolania žalovaného vyplýva, že odvolaním napadol aj výroky II. a III. rozsudku súdu prvej inštancie (zamietnutie návrhu žalovaného na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. b/ a c/ C. s. p.), nakoľko však odvolanie proti týmto výrokom prípustné nie je, odvolací súd odvolanie žalovaného podľa § 386 písm. c) C. s. p. odmietol.

22.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C. s. p. tak, že v odvolacom konaní plne úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (ust. § 262 ods. 2 C. s. p.).

23.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 veta druhá C. s. p. v spojení s § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

## **Poučenie:**

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).